

ทัศนคติของคนวัยหนุ่มสาวที่มีต่อเสียงพูดของเกย์ไทย:

การศึกษาการรับรู้เชิงสัทศาสตร์สังคม

วริษา โอสถานนท์

คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาว่า คนไทยกลุ่มหนุ่มสาวสามารถแยกแยะเสียงเกย์ออกจากเสียงชายแท้หรือไม่ และคนไทยกลุ่มนี้ มีทัศนคติอย่างไรต่อเสียงเกย์ ผู้วิจัยได้ทำการทดลอง 2 ครั้ง ครั้งที่ 1 ผู้วิจัยได้บันทึกเสียงพูดของเกย์และชายแท้ปะปนกันโดยแยกเป็นสถานการณ์ที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ แล้วให้กลุ่มผู้ฟังระบุว่า เสียงที่ได้ยินเป็นเสียงของชายหรือเกย์ ผู้ฟังแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มตามเพศสภาพ (gender) ได้แก่ กลุ่มชาย กลุ่มหญิง และกลุ่มเกย์ ผลการทดลองครั้งที่ 1 ทำให้ทราบว่า กลุ่มผู้ฟังสามารถแยกแยะเสียงเกย์ออกจากเสียงชายแท้ได้อย่างชัดเจน และมีความมั่นใจในการระบุเสียง ส่วนในการทดลองครั้งที่ 2 ผู้วิจัยได้นำเสียงที่เป็นตัวแทนของชายแท้และเกย์มาให้ผู้ฟังประเมินทัศนคติด้านบุคลิกลักษณะ 8 ด้าน ผลการทดลองครั้งที่ 2 พบว่า กลุ่มผู้ฟังไม่ได้มีทัศนคติไปในทางลบต่อเสียงเกย์หรือชายแท้ แต่มีความชื่นชอบเสียงชายแท้มากกว่าเสียงเกย์สอดคล้องกับการรับรู้โดยทั่วไปของสังคมไทย ที่มีแนวโน้มยอมรับการมีอยู่ของเพศที่สามมากขึ้นกว่าเดิม

คำสำคัญ ภาษากับเพศ สัทศาสตร์เชิงสังคม การประเมินเสียงพูด เสียงพูดของเกย์ไทย

Attitudes of Adolescents Towards Thai Gay-Sounding Speech: A Sociophonetic Study of Speech Perception

Varisa Osatananda

Faculty of Liberal Arts, Thammasat University

Abstract

The aims of this research project were twofold: (1) to determine whether young Thai speakers can distinguish gay speech from straight-male speech; and (2) to study the attitudes of young Thai speakers towards gay-sounding speech. In the first phase of the experiments, three groups of listeners: male, female, and gay were asked to listen to random speech utterances (both formal and informal) of gay and straight males for gender identification. In the second phase, they were asked to listen to speech utterances of two males and one gay, including a speech utterance of a straight male purported to be gay and evaluate them based on 8 personality traits. The results show that young Thai speakers had no trouble in differentiating between the speech of straight males and gay males. Moreover, the listeners showed no negative attitudes towards gay-sounding speech, although straight-male sounding speech was preferable. The results conform to the tendency of social acceptance towards the existence of gayness in Thai society.

Keywords: Language and Gender, Sociophonetics, Speech Ratings, Thai Gay-Sounding Speech

1. บทนำ

เสียงพูดถือเป็นการแสดงออกซึ่งอัตลักษณ์ทางเพศในรูปแบบหนึ่ง การศึกษาด้านความแตกต่างระหว่างเสียงพูดของเพศชายและเพศหญิงมีมานานนับทศวรรษแล้ว โดยส่วนใหญ่เป็นงานที่ศึกษาเสียงพูดในสังคมของชาวตะวันตก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ เริ่มจากงานวิจัยของแลคอฟ (Lakoff, 1975) ซึ่งตั้งข้อสังเกตด้านการใช้ภาษาที่ต่างกันระหว่างชายกับหญิง งานวิจัยส่วนใหญ่ในช่วงเดียวกันนี้ยังมักศึกษาหาความแตกต่างระหว่างสัญลักษณ์ของถ้อยคำของชายกับหญิงในแง่มุมของสรีระที่แตกต่างกัน ตัวอย่างเช่น งานวิจัยโอฮาลา (Ohala, 1984) ที่พบว่าผู้ชายมีกล่องเสียงที่ใหญ่กว่าผู้หญิงถึงร้อยละ 50 ซึ่งส่งผลให้อัตราความถี่ในการสั่นสะเทือนของเส้นเสียงของชายเกิดขึ้นน้อยกว่าหญิง เฮ็นตันและแบลัดตัน (Henton & Bladon, 1988) พบว่าผู้ชายมักมีเสียงต่ำลึก (creaky) ในเสียงพูดมากกว่าผู้หญิง เป็นต้น จึงจะเห็นได้ว่า งานวิจัยในช่วงแรกเป็นงานที่มุ่งเน้นไปที่ความแตกต่างระหว่างสองเพศเท่านั้น ได้แก่ชายกับหญิง ส่วนการศึกษาเสียงพูดของเพศที่สามนั้น ในช่วงแรกนักภาษาศาสตร์ต้องการพิสูจน์ว่า ข้อสังเกตของคนทั่วไปที่ว่า (1) เสียงพูดของเกย์มีความแตกต่างจากเสียงพูดของคนที่ไม่ใช่เกย์หรือไม่ และหากมีความแตกต่างจริง (2) ลักษณะบ่งชี้ทางสัทศาสตร์ (phonetic correlates) ประเภทใดบ้างที่เป็นปัจจัยให้ผู้ฟังทั่วไปแยกเสียงพูดของเกย์ออกจากคำพูดของผู้ที่ไม่ใช่เกย์ งานวิจัยส่วนใหญ่ที่ได้ศึกษาเพื่อตอบคำถามข้อแรกมักจะรายงานว่ เมื่อทำการทดสอบการรับรู้ โดยให้ผู้ฟังได้ทดลองฟังเสียงเกย์ปะปนกับเสียงของผู้ที่ไม่ใช่เกย์ ผลการศึกษาส่วนใหญ่รายงานว่า ผู้ฟังสามารถแยกเสียงพูดของเกย์ออกจากเสียงพูดของผู้ที่ไม่ใช่เกย์ได้อย่างชัดเจน (Gaudio, 1994; Pierrehumbert et al., 2004; Valentora & Havlicek, 2013; Carahaly, 2000; Munson et al., 2006) แม้จะมีงานวิจัยบางเรื่องที่ผลการศึกษาไม่สนับสนุนข้อสรุปดังกล่าว (Piccolo, 2008, Smyth et al., 2003) สำหรับประเด็นคำถามข้อสองข้างต้นนั้น ผู้วิจัยพบว่าการศึกษาลักษณะบ่งชี้ทางสัทศาสตร์ของเสียงพูดของเกย์มีความหลากหลายพอสมควร ไม่ว่าจะเป็นด้านระดับเสียงและทำนองเสียง (Gaudio, 1994; Smyth et al., 2003; Henton, 1989; Lowry, 2002) ความยาวของหน่วยแยกส่วน (Levon, 2006, 2007; Linville, 1998) เสียงพยัญชนะ โดยเฉพาะเสียง [s] (Munson et al., 2006; Munson, 2007) เสียงสระ (Pierrehumbert et al., 2004; Munson et al., 2006; Zimman, 2013) จังหวะเสียง (Callier, 2011; Kajino, 2010; Mendoza-Denton, 1995) เป็นต้น

งานทั้งหมดที่กล่าวข้างต้นล้วนเป็นงานที่ศึกษาเสียงเกย์ที่ผู้พูดเป็นเจ้าของภาษาอังกฤษ หากพิจารณาเสียงพูดของเกย์คนไทย คนไทยส่วนใหญ่มักเห็นพ้องต้องกันว่าเกย์มีเสียงพูดที่ต่างออกไปจากชายแท้ ซึ่งเราสามารถพบเจอข้อคิดเห็นไปในทิศทางดังกล่าวได้ตามความเห็นในกระทู้ต่างๆ ทางอินเทอร์เน็ต (มุสไปดี, 2557) ในปัจจุบัน เราจะเห็นได้ว่าสังคมไทยเปิดกว้างมากขึ้นในแง่ของการยอมรับความมีอยู่ของสังคมเพศที่สาม โดยมีการนำเสนอรายการโทรทัศน์ที่มีพิธีกรเป็นคนกลุ่มเพศที่สามเป็นจำนวนมาก เช่น รายการ “เทย์เที่ยวไทย” ช่องวันเอชดี เป็นต้น

อีกทั้งเมื่อไม่นานมานี้ นิด้าโพล ได้เปิดเผยผลสำรวจความคิดเห็นประชาชน เรื่อง “สังคมไทย คิดอย่างไรกับเพศที่สาม” (จาก <http://nidapoll.nida.ac.th/index.php?op=polls-detail&id=317>) ผลสำรวจพบว่า ร้อยละ 88.72 ยอมรับได้หากมีเพื่อนหรือเพื่อนร่วมงานเป็นเพศที่สาม ส่วนในกรณีที่บุคคลในครอบครัวเป็นเพศที่สาม ร้อยละ 79.92 ยอมรับได้ ด้านการออกกฎหมายยอมรับการจดทะเบียนสมรสเพศเดียวกัน ร้อยละ 59.20 เห็นด้วย จึงจะเห็นได้ว่า สังคมไทยในปัจจุบันมีแนวโน้มยอมรับเพศที่สามมากขึ้น

ยุทธนา นันทิวิธวิภา (2547) มองว่าวิธีการพูดของเกย์มีรูปแบบที่ชัดเจนไม่ว่าจะเป็นด้านของเสียง การใช้คำและสำนวนจนถึงกับสามารถเรียกได้ว่าเป็น “ภาษาเกย์” ซึ่งต่างออกไปจากภาษาของคนที่มีเพศสภาพกลุ่มอื่น เมื่อสังคมไทยเปิดกว้างมากขึ้นและยอมรับในความแตกต่างระหว่างเพศสภาพของกันและกัน ผู้วิจัยจึงเชื่อว่าคนไทยน่าจะสามารถแยกแยะเสียงเกย์ออกจากเสียงชายแท้ได้แม้ไม่ได้เห็นหน้าของผู้พูด อย่างไรก็ตาม ปัจจุบันนี้ยังไม่มียานวิจัยใดที่พิสูจน์ให้เห็นอย่างเป็นรูปธรรมว่าคนไทยสามารถแยกแยะความแตกต่างระหว่างเสียงพูดของเกย์และผู้ชายไทยได้จริง ผู้วิจัยพบงานวิจัยจำนวนไม่มากนักที่ศึกษาเสียงพูดของเกย์ไทย ได้แก่ วิทยานิพนธ์ของอารีวรรณ เลิศธนะ (2548) ซึ่งศึกษาเปรียบเทียบลักษณะทางกลศาสตร์ของเสียงวรรณยุกต์โทของคอนสามกลุ่ม คือกลุ่มชาย หญิง และเพศที่สาม (เกย์) ภาวดี สายสุวรรณ (Saisuwan, 2011, 2016) ศึกษาการใช้สรรพนามของกะเทยไทย อีกทั้งยังศึกษาด้านสัทสัมพันธ์ โดยเน้นไปที่เรื่องความยาวของเสียงสระที่พบในการออกเสียงของกะเทยคนไทย ดังนั้นงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาเกย์ในภาษาไทยจึงยังคงจำกัดอยู่ที่เรื่องการผลิตเสียง (speech production) แต่ยังมีได้มีการขยายองค์ความรู้ไปในด้านการรับรู้เสียง (speech perception) ในภาษาเกย์ของคนไทย

นอกจากนี้ หากเราพิสูจน์ได้อย่างเป็นรูปธรรมว่าผู้ฟังคนไทยมีความสามารถในการแยกแยะเสียงเกย์ออกจากเสียงของชายไทยได้อย่างชัดเจน คำถามต่อเนื้อคือ คนไทยมีทัศนคติต่อเสียงเกย์ไทยทั้งในเชิงบวกหรือเชิงลบ ในสถานการณ์ต่างๆ อย่างไรบ้าง ทั้งนี้ คำว่า “ทัศนคติ” สำหรับผู้วิจัย หมายถึงความรู้สึก ความคิดเห็นในเชิงบวกลบที่บุคคลพึงมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งไม่ได้ต่างออกไปจากนิยามของคำว่า “ทัศนคติ” ซึ่งเรามักพบในงานวิจัยสาขาวิชาภาษาศาสตร์ โดยทั่วไป ตัวอย่างเช่น สุพัตรา สมณี (2550, น. 19) อธิบายว่า ทัศนคติหมายถึง “ความคิด อารมณ์ ความรู้สึกในเชิงบวกลบที่บุคคลมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือต่อเหตุการณ์หนึ่ง โดยมีแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมได้ตอบสนองตามความคิดและความรู้สึกนั้น” การศึกษาด้านทัศนคติของคนไทยที่มีต่อเสียงเกย์ จะช่วยให้เราเข้าใจความคิด ความเชื่อของคนในสังคมที่มีต่อเกย์ ซึ่งอาจจะสอดคล้องหรือขัดแย้งกับเสียงส่วนใหญ่ของคนในสังคมก็เป็นได้ ผู้วิจัยมีคำถามวิจัย 2 ข้อสำหรับงานวิจัยเรื่องนี้คือ (1) ผู้ฟังคนไทยจะรับรู้เสียงพูดของเกย์ โดยสามารถแยกแยะเสียงพูดของเกย์ออกจากเสียงชายแท้ได้หรือไม่ และ (2) ทัศนคติของคนไทยที่มีต่อเกย์ในบริบทที่แตกต่างกันจะมีลักษณะอย่างไรบ้าง

มีทิศทางไปในเชิงบวกหรือลบมากน้อยเพียงใด ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยมุ่งเน้นไปที่คนไทยกลุ่มหนุ่มสาว เพราะเป็นกลุ่มคนที่เปิดกว้างและยอมรับการมีอยู่ของสังคมเพศที่สามมากกว่ากลุ่มคนไทยที่อายุมากกว่า

2. สมมติฐาน

- 2.1 ผู้ฟังสามารถระบุได้ว่าเสียงใดเป็นเสียงของผู้ชายแท้ และเสียงใดเป็นเสียงของเกย์
- 2.2 ผู้ฟังจะมีทัศนคติในเชิงบวกกับผู้ออกเสียงที่มีเพศสภาพเดียวกันสูงกว่าผู้ฟังกลุ่มที่มีสภาพต่างออกไป กล่าวคือ ผู้ฟังกลุ่มชาย จะมีทัศนคติเชิงบวกต่อเสียงของผู้ชายสูงกว่าผู้ฟังกลุ่มเกย์และหญิง ส่วนผู้ฟังกลุ่มเกย์ จะมีทัศนคติเชิงบวกต่อเสียงของเกย์สูงกว่าผู้ฟังกลุ่มชายและหญิง
- 2.3 ผู้ฟังกลุ่มเกย์และกลุ่มหญิงจะมีทัศนคติที่มีต่อทั้งเสียงชาย (ทั้งเสียงของชายแท้และเกย์) ไม่แตกต่างกัน

3. ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยทบทวนวรรณกรรมในเรื่องต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยนี้ได้แก่ ทฤษฎีสัทศาสตร์ สังคมอันเป็นพื้นฐานหลักในงานวิจัยนี้ ส่วนแนวคิดย่อยๆ ที่นำมาประยุกต์ใช้ในงานวิจัย ได้แก่ แนวคิดด้านทัศนคติ แนวคิดเรื่องลักษณะการพูดของคนตามเพศสภาพต่างๆ การศึกษาการออกเสียงพูดของเกย์ทั้งในต่างประเทศและในประเทศไทย และการรับรู้เสียงพูดตามลำดับ ดังนี้

3.1 ทฤษฎีสัทศาสตร์สังคม

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องและจะนำมาใช้ในงานวิจัยเรื่องนี้ ได้แก่ ทฤษฎีสัทศาสตร์สังคม หรือที่ภาษาอังกฤษมีชื่อเรียกว่า Sociophonetics สัทศาสตร์สังคมเป็นการนำเอาองค์ความรู้ด้าน สัทศาสตร์ (Phonetics) โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลสัทศาสตร์ (Acoustic Phonetics) อันได้แก่ศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพของเสียง มาผสมผสานกับองค์ความรู้ทางด้านภาษาศาสตร์ สังคม (Sociolinguistics) โทมัส (Thomas, 2011, p. 2) กล่าวว่า สัทศาสตร์สังคม เป็นศาสตร์ที่มีมุมมองว่า การจะเข้าใจในธรรมชาติของภาษา ต้องมีการสังเกต เก็บข้อมูล และทำการทดลองให้เห็นเป็นรูปธรรม เสียงพูดเป็นระดับทางภาษาขั้นพื้นฐานที่สุดที่สามารถสังเกตและเก็บข้อมูลเพื่อนำมาวิเคราะห์ได้ ส่วนโพเดสวาและคาจิโน (Podessa & Kajino, 2014) ก็ให้คำอธิบายวิชาสัทศาสตร์ สังคมไว้คล้ายคลึงกับโทมัส โดยทั้งสองกล่าวว่า การศึกษาวิชาสัทศาสตร์สังคม เป็นการศึกษากการแปรของเสียงตามปัจจัยทางสังคม ซึ่งเราอาจมองได้ว่า วิชาสัทศาสตร์สังคม เป็นสาขาวิชาย่อยของวิชาภาษาศาสตร์สังคมนิยมเชิงการแปรเสียง (Variationist Sociolinguistics) ศาสตร์ทั้งสองมีการมุ่งเน้นที่แตกต่างกันในแง่ที่ว่า วิชาภาษาศาสตร์สังคมนิยมเชิงการแปรเสียงมุ่งเน้นไปที่การศึกษาปัจจัยทางสังคมที่มีผลต่อการแปรของเสียงต่างๆ แต่วิชาสัทศาสตร์สังคมนิยมกลับมุ่งเน้นไปที่ลักษณะบ่งชี้

ทางสัทศาสตร์ของเสียงแปรต่าง ๆ เหล่านั้น ในการศึกษาทฤษฎีสัทศาสตร์สังคม นักวิจัยจึงจำเป็นต้องทำการศึกษาเสียงพูดทั้งในแง่ของการเปล่งเสียงพูด (speech production) และการรับรู้เสียงพูด (speech perception) สำหรับในงานวิจัยนี้เป็นการศึกษาการประเมินเสียงพูดของภาษาที่ต่างกันตามปัจจัยทางเพศภาวะ ได้แก่กลุ่มชายเทียบกับกลุ่มเกย์ สำหรับแนวทางการดำเนินการวิจัยนั้น ผู้วิจัยได้แนวคิดมาจากงานวิจัยก่อนหน้านี้หลายงาน ดังจะได้กล่าวถึงต่อไป

3.2 แนวคิดด้านทัศนคติ

เบเกอร์ (Baker, 1992, p. 11) อธิบายว่านิยามของคำว่า “ทัศนคติ” มีความหลากหลายอย่างไรก็ตาม เขาได้ให้คำจำกัดความโดยรวมว่า ทัศนคติหมายถึง แนวโน้ม (ของบุคคล) ในการตอบสนองทั้งในเชิงบวกและลบต่อบางสิ่ง บุคคล สถาบัน หรือเหตุการณ์ ทัศนคติทางภาษามี 2 ประเภท ได้แก่ instrumental attitudes และ integrative attitudes ทัศนคติทั้งสองด้านนี้มาจากแนวคิดของการ์ตเนอร์และแลมเบิร์ต (Gardner & Lambert, 1972, p. 4 อ้างใน Baker, 1992, p. 32) instrumental attitudes หมายถึงทัศนคติที่เป็นผลจากความต้องการใช้ภาษาเป็นเครื่องมือเพื่อหวังผลทางด้านการเศรษฐกิจ ซึ่งก็คือประโยชน์จากการสร้างรายได้ การประกอบอาชีพ หรือโอกาสทางการศึกษา ส่วน integrative attitudes หมายถึงทัศนคติที่เกิดจากความต้องการเป็นส่วนหนึ่งของสังคมที่ใช้ภาษานั้นๆ การเป็นที่ยอมรับของคนในสังคม เป็นต้น เบเกอร์กล่าวว่าในการออกแบบการประเมินทัศนคติ ควรมีการประเมินทัศนคติในแง่บวกและประเด็นต่างๆ อย่างหลากหลายให้มากที่สุดให้ครอบคลุมและไม่ควรวัดทัศนคติในประเด็นที่มีได้เป็นเรื่องของคนส่วนใหญ่ ข้อเสนอแนะวิธีดำเนินการวิจัยที่ให้ผู้ตอบประเมินทัศนคติในหัวข้อต่างๆ ที่หลากหลายดังกล่าวของเบเกอร์ สอดคล้องกับงานวิจัยด้านทัศนคติยุคต้นๆ โดยเริ่มจากงานของแลมเบิร์ตและคณะ (Lambert et al., 1960) ซึ่งได้ศึกษาทัศนคติของผู้พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ และผู้พูดภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาแม่ในเมืองมอนทรีล จังหวัดควิเบค ประเทศแคนาดาซึ่งเป็นชุมชนสองภาษา คณะผู้วิจัยใช้วิธีการเก็บข้อมูลเสียงที่เรียกว่า match-guised technique หรือเทคนิคการจับคู่เสียงหลอก ซึ่งเป็นเทคนิคที่มีวัตถุประสงค์ในการกำจัดปัจจัยอื่นๆ ที่ไม่ใช่เสียงออกไป กล่าวคือ ให้ผู้พูดสองภาษา 1 คน พูดข้อความเดียวกันนี้สองครั้งในภาษาที่ต่างกัน การที่คนๆ เดียวพูดข้อความสองภาษา ถือเป็น การ “จับคู่” ภาษาซึ่งจะทำให้ไม่มีความต่างในด้านการใช้เสียงที่แตกต่างกันของคน ข้อดีของการประเมินผู้พูดคนเดียวกัน แต่ออกเสียงในภาษาต่างกันคือ คุณภาพเสียง รวมทั้งบุคลิกลักษณะต่างๆ ที่แฝงมาในเสียงพูดนั้นจะตรงกันทุกประการเพราะมาจากคนเดียวกัน ดังนั้นการตัดสินทัศนคติของผู้ฟังไม่ว่าในด้านใดก็ตาม จะไม่มีตัวแปรในเรื่องของคุณภาพที่หลากหลายของเสียงพูดเข้ามาเกี่ยวข้อง วิธีการศึกษาทัศนคติด้วยเทคนิคการจับคู่เสียงหลอกในงานของแลมเบิร์ตและคณะข้างต้นนี้ ได้เป็นต้นแบบให้กับงานวิจัยที่ศึกษาด้านทัศนคติในเวลาต่อมา งานวิจัยของนักวิชาการไทยที่ได้ทำตามแนวทางของแลมเบิร์ตและคณะ มีหลายเรื่องด้วยกัน อาทิ Palikupt (1983) (อ้างจากกมลวรรณ ชมวงษ์, 2546) จรัลวิไล จรูญโรจน์ (2556) จรัญวิไล

จรรยาโรจน์ และ Yang Lizhou (2559) ศศิธร ธาตุเหล็ก (2541) อารีวรรณ เลิศชนะ (2548) ศิริรัตน์ ชูพันธ์ อรรถพลพิพัฒน์ (2556) เป็นต้น

สำหรับการศึกษาด้านทัศนคติในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยจะนำแนวคิดของแลมเบิร์ตและคณะ (Lambert et al., 1960) มาเป็นแนวทางในการออกแบบงานวิจัยเช่นเดียวกัน หนึ่ง แลมเบิร์ตและคณะได้ให้ผู้ฟังประเมินบุคลิกลักษณะในหลายแง่หลายมุม ประกอบด้วย รูปร่างหน้าตา เช่น ส่วนสูง นิสัยและภาพลักษณ์ เช่น ความทะเยอทะยาน ความเข้ากับคนง่าย ความซื่อสัตย์ ความขยัน ความใจกว้าง ความน่าเชื่อถือ ความเป็นผู้นำ ความฉลาด ความสุภาพ ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม การศึกษา ความทันสมัย เป็นต้น ซึ่งเราสามารถมองในภาพรวมได้ว่า รูปร่างหน้าตา นิสัย และภาพลักษณ์เป็นเรื่องของ “บุคลิกลักษณะ” ส่วนองค์ประกอบอีกด้านหนึ่งในการประเมินทัศนคติที่ผู้วิจัยสังเกตเห็นในงานวิจัยที่ผ่านมา คือด้านความรู้สึกที่ผู้ตอบมีต่อภาษาที่ได้ยินได้ฟังในการทดลอง “ความรู้สึก” ประกอบด้วยความชอบ-ไม่ชอบ ความน่าฟัง-ไม่น่าฟัง และความรำคาญ-ไม่น่ารำคาญ สำหรับงานวิจัยนี้ วัตถุประสงค์ข้อหนึ่งใน 2 ข้อของผู้วิจัยคือ ต้องการทราบทัศนคติของคนไทยกลุ่มหนุ่มสาวที่มีต่อเสียงของเกย์ ในการประเมินทัศนคติ ผู้วิจัยจะประเมินทัศนคติในองค์ประกอบ 2 ด้าน ได้แก่ ด้านบุคลิกลักษณะ กับด้านความรู้สึก โดยตัดด้านรูปร่างหน้าตาออกไป

3.3 แนวคิดเกี่ยวกับภาษาของกลุ่มคนตามเพศสภาพต่าง ๆ

ในการศึกษาเรื่องภาษากับเพศ นักวิชาการแยกประเด็นเรื่อง “เพศ” “เพศสภาพ/เพศสภาวะ” และ “เพศวิถี” ออกจากกันเพื่อให้เห็นความแตกต่างที่ชัดเจน โดยส่วนใหญ่มักเห็นพ้องต้องกันว่า “เพศ” (sex) หมายถึงสรีระร่างกายหรืออวัยวะที่แสดงความเป็นชายเป็นหญิง ดังนั้นเมื่อพูดถึงเพศ จึงสามารถแบ่งเป็นเพียงเพศชายหรือเพศหญิงเท่านั้น ส่วน “เพศสภาพ/เพศสภาวะ” (gender) หมายถึงภาวะแห่งเพศที่ถูกประกอบสร้างทางสังคม ความเป็นหญิงความเป็นชาย เป็นสิ่งที่คนไทยคุ้นเคยและถูกขัดเกลาหลอมสร้างกันมา เป็นบทบาทของผู้หญิงและผู้ชายในเรื่องต่างๆ ที่สังคมคาดหวัง เพศสภาพรวมไปถึงคนกลุ่มเกย์ ทอม ดี ๒ลข ที่คนในปัจจุบันรับรู้บทบาทในสังคมของคนกลุ่มนี้ ส่วน “เพศวิถี” (sexuality) หมายถึง วิถีชีวิตทางเพศ วิธีการตอบสนองความปรารถนาทางเพศซึ่งถูกหล่อหลอมมาจากค่านิยม บรรทัดฐาน และระบบความคิดของคนในสังคม (กฤตยา อาชวนิจกุล, 2554) ซลิตาภรณ์ สงสัมพันธ์ (2551) อธิบายว่า นักต่อสู้เพื่อสิทธิสตรี (เฟมินิสต์) แยก sex กับ gender เพื่อให้เห็นว่า เพศสรีระอาจเปลี่ยนไม่ได้ แต่ gender เปลี่ยนได้เพราะเป็นสิ่งที่ถูกสร้างและให้คุณค่าทางสังคม gender จึงเป็นการประกอบสร้างทางสังคม (social construct) ส่วน “เพศวิถี” หรือ “sexuality” มีองค์ประกอบ 3 ส่วนหลัก ได้แก่ (1) ความปรารถนา (2) วิถีปฏิบัติ และ (3) อัตลักษณ์เรื่องเพศ เพศวิถีเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับการนำเสนอร่างกาย กิริยามารยาท รวมทั้งการประพฤติปฏิบัติ การดึงดูดทางเพศ กติกาว่าด้วยความสัมพันธ์ และการให้คำนิยามในเรื่องที่เกี่ยวกับเพศ

3.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการออกเสียงพูดและการรับรู้เสียงพูดของเกย์

งานวิจัยที่เรียกได้ว่าเป็นงานบุกเบิกด้านเสียงพูดของเพศที่สาม ซึ่งนักวิทยาศาสตร์สังคมที่ศึกษาด้านเพศสภาพล้วนกล่าวถึง ได้แก่ งานวิจัยของเกาดิโอ (Gaudio) ในปี ค.ศ. 1994 งานวิจัยนี้ศึกษาการรับรู้และการออกเสียงพูดของชายแท้กับเกย์ ผลการศึกษาพบว่า ผู้ประเมินสามารถทายเสียงของผู้ออกเสียงอย่างถูกต้องถึง 7 คน จากผู้ออกเสียง 8 คน อย่างไรก็ตาม เมื่อเกาดิโอ นำเสียงของผู้ออกเสียงทั้งสองกลุ่มไปวิเคราะห์หาค่าพิสัยระดับเสียง กลับไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้นเกาดิโอจึงสรุปว่า พิสัยระดับเสียงของกลุ่มชายแท้และกลุ่มเกย์ไม่มีความแตกต่างกัน

คาราฮาลี (Carahaly, 2000) ศึกษาการรับรู้เสียงพูดในภาษาอังกฤษของคนสี่กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มชายแท้ หญิงแท้ เกย์ (ชาย) และเลสเบี้ยน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาว่า เกย์และเลสเบี้ยนสามารถรับรู้เสียงของผู้มีเพศเดียวกับตนเองได้ดีกว่าคนกลุ่มอื่นหรือไม่ และกลุ่มผู้ฟังจะสามารถแยกแยะเสียงพูดของคนแต่ละกลุ่มออกหรือไม่ ผลการศึกษา พบว่าผู้ฟังร้อยละ 70.7 สามารถแยกแยะเสียงพูดของคนแต่ละกลุ่มได้อย่างถูกต้องแต่ผลการศึกษาไม่ได้บ่งชี้ว่ากลุ่มเพศที่สาม (ทั้งเกย์และเลสเบี้ยน) มีความสามารถในการแยกแยะเสียงพูดของคนกลุ่มต่างๆ ได้ดีกว่าหรือเหนือกว่าคนกลุ่มอื่นแต่อย่างใด อย่างไรก็ตาม คาราฮาลีพบว่าผู้ฟังทั้งหมดจะสามารถแยกแยะเสียงพูดของคนกลุ่มต่างๆ ได้ดี เมื่อคนทุกกลุ่มมีคู่สนทนาเป็นเพศที่สาม

ปีแอร์ฮัมเบิร์ตและคณะ (Pierrhumbert et al., 2004) ศึกษาทั้งการรับรู้และการออกเสียงพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มคนที่มีเพศสภาพต่างกัน 4 กลุ่ม ได้แก่ (1) กลุ่มเกย์ (2) กลุ่มเลสเบี้ยน (3) กลุ่มไบเซ็กชวล และ (4) กลุ่มชายแท้หญิงแท้ คณะผู้วิจัยพบว่า กลุ่มผู้ฟังแยกกลุ่มคนทั้ง 4 กลุ่มออกจากกันได้อย่างชัดเจน สำหรับผลการศึกษาการออกเสียงนั้น คณะผู้วิจัยพบว่ากลุ่มเลสเบี้ยนและกลุ่มผู้หญิงไบเซ็กชวลออกเสียงสระ /u/ กับ /a/ โดยใช้ลิ้นส่วนหลังมากกว่าปกติ ส่วนกลุ่มเกย์มีอาณาเขตเสียงสระ (vowel space) กว้างกว่ากลุ่มชายแท้ สมิธและโรเจอร์ส (Smyth & Rogers, 2003) เสนอว่าในการแบ่งกลุ่มเพศสภาพออกเป็นกลุ่มเพศชายกับกลุ่มเกย์ (ชาย) นั้น ควรมีลักษณะเป็นสากลที่แสดงความต่อเนื่อง ผลการทดลองจากการให้ผู้ฟังประเมินเสียงพูดของทั้งชายแท้และเกย์ในงานนี้ เขาพบว่าบางครั้งเสียงพูดของเกย์เหมือนหรือคล้ายกับเสียงชายแท้ และในทางตรงข้ามเสียงชายแท้ก็มีลักษณะคล้ายเสียงของเกย์ได้เช่นกัน ส่วนพิโคโล (Piccolo, 2008) ศึกษาการรับรู้เสียงพูดของกลุ่มชายแท้และกลุ่มเกย์ รวมทั้งศึกษาทัศนคติที่ผู้ฟังมีต่อเสียงพูดของคนทั้งสองกลุ่ม ในส่วนแรก พิโคโลศึกษาลักษณะทางกลศาสตร์ของเสียงพูดของคนทั้งสองกลุ่มทั้งในเวลานิสัยที่ระมัดระวังและไม่ระมัดระวัง¹ ได้แก่วามยาวและตำแหน่งการเกิดเสียง

¹ พิโคโลใช้คำว่า "careful-careless speeches" ผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรคงความหมายเดิมไว้เพื่อรักษาวัดตุประสงค์ของเจ้าของผลงาน แทนที่จะแปลว่า "วินัยลีลาแบบทางการ-ไม่เป็นทางการ" ซึ่งนักวิชาการไทยคุ้นชินมากกว่า

สระ การออกเสียงสระประสม การปล่อยลมหลังออกเสียงหยุด (stop release) ผลการศึกษาพบว่า ผู้ฟังส่วนใหญ่ประเมินเสียงของผู้พูดผิดกลุ่ม กล่าวคือ ความแตกต่างของลักษณะทางสัทศาสตร์ ดังกล่าวของผู้พูดทั้งสองกลุ่มมิได้มีผลทำให้ผู้ฟังแยกแยะเสียงของผู้พูดทั้งสองกลุ่มออกจากกันได้ ดังนั้นผลการวิจัยในเรื่องนี้จึงขัดแย้งกับผลการวิจัยของเกาดิโอ (Gaudio, 1994) และปิแอร์ อัมแบร์และคณะ (Pierrhumbert et al., 2004) ที่สรุปว่า ผู้ฟังสามารถแยกแยะเสียงพูดของกลุ่มชายแท้่ออกจากเสียงพูดของกลุ่มเกย์ได้ งานวิจัยที่ศึกษาการรับรู้เสียงพูดของกลุ่มนอกเหนือจากภาษาอังกฤษมีไม่มากนัก ตัวอย่างเช่น งานของวาเลนโทวา และฮาฟลิเชก (Valentova & Havlicek, 2013) ที่ศึกษาการรับรู้เสียงพูดของคนกลุ่มต่างๆ ในภาษาเช็ก เป็นต้น

ส่วนการศึกษาด้านเสียงของเกย์คนไทยเท่าที่ผู้วิจัยพบ ปรากฏในงานวิทยานิพนธ์ 3 เล่ม เล่มแรก ยุทธนา นันทิวรรวิภา (2547) ศึกษารูปแบบภาษาเกย์โดยเน้นการวิเคราะห์ไปที่การใช้เสียง คำ และสำนวน กลุ่มผู้บอกภาษาแบ่งออกเป็นสองกลุ่ม ได้แก่ กลุ่มที่เปิดเผยตัวอย่างเต็มที่ ซึ่งตรงกับกลุ่ม “สว่างจิต” กับกลุ่มที่เปิดเผยตัวเฉพาะกับผู้ที่ตนสนิทสนมด้วยเท่านั้น ซึ่งตรงกับกลุ่ม “สลัวจิต” ตามคำนิยามของอาจารย์เสรี วงษ์มณฑา (ยุทธนา นันทิวรรวิภา, 2547, น. 21) ผลการวิจัย พบว่า กลุ่มสลัวจิต มีการใช้รูปแบบการใช้เสียง คำ และสำนวนที่ต่างออกไปจากภาษาไทยทั่วไปอย่างชัดเจน กล่าวคือ ด้านการใช้เสียง พบว่า มีการทอดเสียงท้ายพยางค์เพื่อหยอกล้อหรือประชดประชัน มีการเน้นเสียงวรรณยุกต์ให้สูงกว่าปกติ มีการเพิ่มเสียง ดัดเสียง รวมทั้งเปลี่ยนหน่วยเสียงพยัญชนะและสระเพื่อสร้างคำศัพท์ใหม่แทนกลุ่มคำต้องห้าม ด้านการใช้คำนั้น มีการใช้คำสแลงหลากหลายรูปแบบ ส่วนด้านสำนวนภาษา มีการนำสำนวนเดิมมาเปลี่ยนคำให้เกิดเป็นสำนวนใหม่ที่ใช้เฉพาะกลุ่มเกย์ เท่านั้น ผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่า เกย์มีภาษาเฉพาะกลุ่มอันเนื่องมาจากบุคลิกพิเศษซึ่งผสมผสานระหว่างความเป็นชายและหญิงในตัว จึงมีการใช้เสียงวรรณยุกต์ที่มีความสูงต่ำมากกว่าปกติ และมักใช้คำที่โลดโผน ถึงอกถึงใจ โดยกลุ่มเกย์ควีน² เกย์สว่างจิต และเกย์สลัวจิต มีความเป็นหญิงภายในจิตใจมากกว่ากลุ่มไม่เปิดเผยตัว เมื่อรวมกลุ่มกันจึงแสดงความเป็นหญิงอย่างชัดเจนในรูปของเสียง การใช้คำ และสำนวนที่ใช้

วิทยานิพนธ์ภาษาไทยอีกเล่มหนึ่ง เป็นของอารีวรรณ เลิศธนะ (2548) อารีวรรณ ศึกษาเปรียบเทียบลักษณะทางกลศาสตร์ของเสียงวรรณยุกต์โทของคนสามกลุ่ม คือกลุ่มชาย หญิง และเพศที่สาม³ และทัศนคติของผู้ฟังที่มีต่อการแปรของเสียงวรรณยุกต์โท ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มผู้บอกภาษาทั้งสามกลุ่มออกเสียงวรรณยุกต์โทในลักษณะที่แปรไป โดยเพศชายเป็นเพศที่ออกเสียงวรรณยุกต์แปรตมากที่สุด รองลงมาคือเกย์ และเพศหญิงตามลำดับ ในทางตรงข้ามเมื่อพิจารณาเสียงแปรแบบขึ้น พบว่า เพศหญิงออกเสียงแปรแบบขึ้นมากที่สุด รองลงมา

² ยุทธนา นันทิวรรวิภา (2547, น. 4) ให้คำจำกัดความว่า เกย์ควีน หมายถึง เกย์ที่เป็นฝ่ายถูกกระทำ (passive)
³ วิทยานิพนธ์ของอารีวรรณ ศึกษากลุ่มเพศที่สามที่เป็นชาย ซึ่งตรงกับคำจำกัดความว่า เกย์ ในงานวิจัยเรื่องนี้ ดังนั้นผู้วิจัยจะขอใช้คำว่าเกย์แทนคำว่าเพศที่สาม

เป็นกลุ่มเกย์ ส่วนเพศชาย มีการแปรแบบขึ้นน้อยที่สุด อย่างไรก็ตามก็ดี เพศชายเป็นเพศที่รักษา
รูปมาตรฐานของเสียงวรรณยุกต์โทได้มากที่สุด รองลงมาได้แก่ กลุ่มเกย์ ส่วนเพศหญิง มีรูปแปร
เสียงวรรณยุกต์โทมากที่สุด จึงจะเห็นได้ว่า เพศเป็นปัจจัยที่มีผลต่อการแปรเสียงวรรณยุกต์โท
นอกจากนี้ยังอาจกล่าวสรุปได้ว่าแม้ออกเสียงได้ใกล้เคียงกับเพศชาย แต่การออกเสียง
ของกลุ่มเกย์จะมีลักษณะกึ่งกลางเสมอระหว่างเพศชายกับเพศหญิง ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า กลุ่มเกย์
พยายามปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการออกเสียงให้คล้ายกับผู้หญิงมากขึ้น

วิทยานิพนธ์เกี่ยวกับเสียงกะเทยไทยที่ดีพิมพ์ในมหาวิทยาลัยต่างประเทศ ได้แก่ ผลงาน
ของภาวดี สายสุวรรณ (Saisuwan, 2016) ซึ่งศึกษาด้านการยืดเสียงสระ (vowel-lengthening)
และการใช้คำเรียกขานตนเอง (self-reference terms) ของเพศชายผู้มิได้มีเพศสภาพเป็นชาย
แท้ ซึ่งภาวดีใช้คำว่า “non-normative male” ซึ่งหมายถึงกะเทยและเกย์ชาวไทยนั่นเอง ผลการ
ศึกษาทางสัทศาสตร์และการคำนวณค่าความถี่ที่เกิดขึ้นของเสียงสระที่ถูกยืดออกไปกว่าปรกติ
พบว่า การยืดเสียงสระเป็นกลวิธีการออกเสียงที่ทั้งกะเทยและเกย์ใช้ในการสื่อสารเพื่อแสดงออก
ถึงเพศสภาพของตนอย่างชัดเจน การยืดเสียงสระสะท้อนบุคลิกลักษณะของกะเทยและเกย์ที่มี
ความมั่นใจเต็มเปี่ยม มีจริต และตกลงขบขัน ซึ่งสอดคล้องกับความรู้สึกของคนในสังคม การยืด
เสียงจึงเป็นหนึ่งในสัญลักษณ์ที่แสดงตัวตนที่แท้จริงของผู้ที่มีใช้ชายแท้ ซึ่งหมายรวมถึงกะเทย
และเกย์ (Saisuwan, 2016, pp. 214-215)

4. วิธีการดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยแบ่งออกเป็นทดลอง⁴ 2 ครั้ง ซึ่งขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์แต่ละข้อที่ได้ตั้งไว้ การ
ทดลองทั้ง 2 ครั้งมีรายละเอียดที่ต่างกันทั้งจำนวนผู้ฟังและวิธีการเก็บข้อมูล ดังนั้นเพื่อมิให้
เกิดความสับสนในรายละเอียดที่ต่างกันในผู้วิจัยจะอธิบายวิธีการดำเนินการวิจัย และรายงานผล
การทดลองให้เสร็จสิ้นไปที่ละส่วน โดยเริ่มจากการทดลองครั้งที่ 1 ดังนี้

4.1 การทดลองครั้งที่ 1

การทดลองครั้งที่หนึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาว่าผู้ฟังกลุ่มหนุ่มสาวสามารถแยกแยะ
เสียงพูดของเกย์ออกจากเสียงพูดของผู้ชายได้หรือไม่และเพื่อศึกษาว่าผู้ฟังมีความมั่นใจมาก
น้อยเพียงใดกับการประเมินในแต่ละข้อ

4.1.1 กลุ่มผู้ออกเสียง

นักศึกษาระดับชั้นปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มีจำนวนทั้งสิ้น 12 คน
ชาย 7 คน เกย์ 5 คน⁵ อายุระหว่าง 18-22 ปี พูดภาษาไทยกลางเป็นภาษาแม่ และมีได้ปิดบังเพศ
สภาพของตนเอง เป็นผู้ที่ไม่มีปัญหาด้านการได้ยินและการออกเสียง

⁴ งานวิจัยนี้ได้ผ่านการรับรองจริยธรรมการวิจัยในคน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

⁵ ผู้วิจัยมิได้คัดเลือกผู้บอกภาษาแบบสุ่ม แต่เจาะจงหาผู้ออกเสียงที่ยอมรับว่าตนเองเป็นเกย์ โดยผู้บอกภาษา
ต้องกรอกในแบบสอบถามซึ่งมีช่องให้เลือกว่าตนเองมีเพศสภาพใด (เป็นชาย หรือเป็นเกย์) ดังนั้น คำว่า “เกย์”
จึงหมายถึงผู้ชายที่ชอบเพศเดียวกัน แต่มีบุคลิกลักษณะหลายแบบทั้งเกย์ประเภทต่างๆ รวมถึงกะเทย ผู้วิจัย
พบผู้บอกภาษาเพียง 5 คนที่ยอมรับอย่างเปิดเผยว่าตนเองเป็นเกย์ จึงเป็นเหตุให้จำนวนผู้ออกเสียงที่เป็นเกย์
มีน้อยกว่าชาย

4.1.2 กลุ่มผู้ฟัง

กลุ่มผู้ฟังเป็นนักศึกษาระดับชั้นปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และมหาวิทยาลัยศรีปทุม มีอายุระหว่าง 18-22 ปี ซึ่งจัดว่าเป็นกลุ่มวัยหนุ่มสาว สาเหตุที่เลือกผู้ฟังกลุ่มนี้เพราะนอกจากจะมีอายุเท่ากับกลุ่มผู้ออกเสียงแล้ว กลุ่มหนุ่มสาวถือเป็นตัวแทนของคนรุ่นใหม่ซึ่งเกิดมาในช่วงที่สังคมไทยมีการยอมรับกลุ่มเกย์มากขึ้นกว่าในสมัยก่อน ผู้วิจัยเชื่อว่ากลุ่มที่เลยวัยหนุ่มสาว ได้แก่ กลุ่มวัยกลางคนและกลุ่มผู้สูงอายุ น่าจะมีทัศนคติเกี่ยวกับเกย์แตกต่างออกไปจากกลุ่มหนุ่มสาว ดังนั้นจึงจะไม่นำกลุ่มตัวอย่างกลุ่มอื่นเข้ามาปะปนในงานวิจัยนี้ กลุ่มผู้ฟัง มีจำนวนทั้งสิ้น 75 คนแบ่งเป็นกลุ่มผู้ชาย 25 คน กลุ่มผู้หญิง 25 คน และกลุ่มเกย์ 25 คน ผู้ฟังแต่ละคนเกิดในจังหวัดต่างๆ กัน แต่สามารถใช้ภาษาไทยกรุงเทพฯ ได้ดีเนื่องจากเป็นภาษาที่ใช้ในการเรียนในมหาวิทยาลัย เป็นผู้ที่ไม่มีปัญหาด้านการได้ยินและการออกเสียง

4.1.3 วิธีการเก็บข้อมูล

4.1.3.1 เครื่องมือและสถานที่ในการบันทึกเสียง

ผู้วิจัยใช้เครื่องบันทึกเสียง Sony Sound Forge 8 ในการอัดเสียงและตัดต่อเสียง ผู้ออกเสียงได้มาทำการบันทึกเสียงที่ละคนที่ห้องบันทึกเสียงของคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์รังสิต แต่ละคนใช้เวลาในการออกเสียงประมาณ 5-10 นาที

4.1.3.2 ขั้นตอนการบันทึกเสียง

ผู้ออกเสียงจะถูกกำหนดให้อ่านเนื้อเรื่อง 1 เรื่อง และให้เล่าเรื่อง 1 เรื่อง สำหรับเรื่องที่ให้เล่านั้นมีขั้นตอนคือ ผู้ออกเสียงจะอ่านข่าวในใจ หลังจากผู้ออกเสียงเข้าใจเนื้อหาแล้ว ให้เล่าเนื้อหาของข่าวนั้นๆ ออกมาด้วยถ้อยคำสำนวนของตนเอง หลังเสร็จสิ้นการบันทึกเสียง ผู้วิจัยตัดเสียงบริเวณช่วงต้นและช่วงท้าย โดยใช้เสียงบริเวณกลางของการออกเสียง และให้เสียงพูดนั้นใช้เวลาประมาณ 30 วินาที เสียงพูดแต่ละถ้อยความมีระยะเวลาห่างกันประมาณ 5 วินาทีเพื่อให้ผู้ฟังมีเวลาตัดสินใจในการเลือกคำตอบ เสียงเร้าทุกเสียงจะไม่มีการใช้คำที่บ่งชี้ความเป็นเกย์หรือกะเทย เสียงเร้าทั้งหมดมี 15 เสียง แบ่งเป็นเสียงของชาย 7 เสียง เกย์ 5 เสียง เสียงที่ชายตัดเป็นเกย์ 1 เสียง (ผู้ออกเสียงคือ 1 ใน 7 คนที่ออกเสียงชาย) และเสียงที่เกย์ตัดเป็นชาย 2 เสียง (ผู้ออกเสียงคือ 2 ใน 5 คนที่ออกเสียงเกย์) ผู้วิจัยจัดเรียงเสียงเร้าทั้งหมดแบบสุ่มเพื่อมิให้กลุ่มผู้ฟังจำเสียงเร้าในคนๆ เดียวกันได้

4.1.3.3 การจัดเตรียมแบบฟอร์มประเมินการฟังเสียงพูด

แบบฟอร์มประเมินการฟังเสียงพูด แบ่งเป็น 2 ชุด ชุดแรกเป็นแบบฟอร์มประเมินเสียงเร้า 15 เสียงในบริบททางการ ได้แก่ การอ่านข่าว ส่วนชุดที่สอง เป็นการประเมินเสียงเร้าในบริบทที่ไม่เป็นทางการ ได้แก่ การเล่าเรื่อง ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ให้ผู้ฟังประเมินความมั่นใจด้วยว่า ตนเองมีความมั่นใจในการระบุเพศสภาพของเสียงที่ได้ยินมากน้อยเพียงใดในระดับที่ 1

(น้อยสุด) ถึง 5 (มากที่สุด)⁶ ผู้วิจัยนำผลการประเมินเสียงร่ำที่ได้ทั้งสองชุดมาคำนวณหาค่าสถิติ (ONE-WAY Anova) ด้วยโปรแกรม IBM SPSS Statistics 24

4.2 ผลการทดลองครั้งที่ 1

ตารางต่อไปนี้เป็นผลคะแนนเฉลี่ยของผู้ฟัง 3 กลุ่มซึ่งประเมินผู้ออกเสียงกลุ่มชาย และกลุ่มเกย์ โดยมีคะแนนเต็มที 1 คะแนน สำหรับการตัดสินของผู้ออกเสียง 3 คน ผู้วิจัยถือว่าเป็นการออกเสียงในลักษณะไม่ปกติ จึงแยกผลคะแนนไว้คนละส่วน

ตารางที่ 1 ผลคะแนนเฉลี่ยรวมการระบุเพศสภาพจากอ่านข่าวและการเล่าเรื่องของผู้ออกเสียงกลุ่มชายและกลุ่มเกย์โดยผู้ฟังกลุ่มชาย 25 คน เกย์ 25 คน หญิง 25 คน

เสียงร่ำ	ผู้ฟัง	การอ่านข่าว		การเล่าเรื่อง	
		ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
M รวมชาย 7 คน	ช	0.92	0.22	0.94	0.20
	ญ	0.89	0.29	0.91	0.22
	ก	0.85	0.23	0.87	0.30
	รวม	0.89	0.25	0.91	0.24
M7-1	ช	0.40	0.50	0.04	0.20
	ญ	0.28	0.46	0.28	0.46
	ก	0.24	0.44	0.04	0.20
	รวม	0.31	0.46	0.12	0.33
G รวมเกย์ 5 คน	ช	0.91	0.23	0.98	0.10
	ญ	0.91	0.28	0.95	0.13
	ก	0.90	0.20	0.96	0.12
	รวม	0.91	0.24	0.96	0.12
G4-1	ช	1.00	0.00	1.00	0.00
	ญ	1.00	0.00	1.00	0.00
	ก	0.96	0.20	1.00	0.00
	รวม	0.99	0.12	1.00	0.00
G5-1	ช	1.00	0.00	0.96	0.20
	ญ	1.00	0.00	0.92	0.28
	ก	0.96	0.20	0.96	0.20
	รวม	0.99	0.12	0.95	0.23

M = Male, M7-1 = ชายคนที่ 7 ตัดเสียงเป็นเกย์

G = Gay, G4-1 = เกย์คนที่ 4 ตัดเสียงเป็นชาย, G5-1 = เกย์คนที่ 5 ตัดเสียงเป็นชาย

⁶ เนื่องจากการประเมินความมั่นใจในระดับที่ 1-5 นี้มีใช้วัตถุประสงค์หลักของการทดลองครั้งที่ 1 แต่ได้จัดทำไว้เพื่ออภิปรายเสริม ผู้วิจัยจึงมิได้นำผลการทดลองในส่วนนี้มาแจกแจงไว้ในผลการทดลองในข้อ 4.2

จากตารางที่ 1 จะเห็นได้ว่า คะแนนการระบุเพศสภาพโดยรวมจะเพิ่มสูงขึ้นเล็กน้อยในสถานการณ์การเล่าเรื่อง ซึ่งหมายความว่า ผู้ฟังสามารถระบุเพศสภาพได้ถูกต้องมากยิ่งขึ้นเมื่อผู้ออกเสียงถูกกำหนดให้พูดในสถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการ สำหรับผลการประเมินระดับความมั่นใจเมื่อได้ฟังเสียงแล้ว ผู้ฟังทุกกลุ่มมีความมั่นใจในการประเมินยิ่งขึ้นในสถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการ ซึ่งสอดคล้องกับผลการประเมินเสียงแล้ว กล่าวคือ ระดับความมั่นใจจะสูงขึ้นตามความแม่นยำในการประเมินเสียงแล้ว

อย่างไรก็ดี เมื่อผู้วิจัยได้นำข้อมูลคะแนนเฉลี่ยไปคำนวณในตาราง Test of Homogeneity of Variances ได้ค่า p มากกว่า .05 นั่นคือ ความแปรปรวนของผู้ฟังทั้ง 3 กลุ่ม ไม่แตกต่างกัน จึงสามารถทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของทั้ง 3 กลุ่มโดยใช้ One-Way ANOVA พบว่า ผู้ฟังทั้งสามกลุ่มระบุเสียงที่ได้ยินว่าเป็นชายหรือเกย์ ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($f = 1.623, p = .204$ สำหรับค่าเฉลี่ยการประเมินเสียงการอ่านข่าวโดยผู้ฟังสามกลุ่ม, $f = 2.807, p = .067$ สำหรับค่าเฉลี่ยการประเมินเสียงการเล่าเรื่องโดยผู้ฟังสามกลุ่ม)

4.3 การทดลองครั้งที่ 2

การทดลองในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาว่าผู้ฟังกลุ่มหนุ่มสาวมีทัศนคติอย่างไรทั้งต่อเสียงพูดของชายและเกย์ตามสถานการณ์ที่แตกต่างกัน 4 สถานการณ์โดยมีรายละเอียดต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

4.3.1 กลุ่มผู้ออกเสียง

ประกอบไปด้วยชาย 2 คน และเกย์ 1 คน เสียงร่ำในการทดลองครั้งนี้จะมี 4 เสียงร่ำ ได้แก่เสียงที่มีชื่อเรียกว่า M1, M2, M2tG1, และ G2 โดยเสียง M1 และ M2 เป็นตัวแทนของเพศชาย ส่วน M2tG1 และ G2 เป็นตัวแทนของเสียงเกย์ โดยเสียง M2 และ M2tG1 เป็นเสียงร่ำของคนๆ เดียวกัน

4.3.2 กลุ่มผู้ฟัง

มีจำนวนทั้งสิ้น 267 คนแบ่งเป็นกลุ่มชาย 85 คน กลุ่มเกย์ 35 คน และกลุ่มหญิง 147 คนผู้ฟังมาจากทุกภาคในประเทศไทยอายุระหว่าง 18-22 ปี เป็นผู้ที่ไม่มีปัญหาด้านการได้ยินและการออกเสียง กำลังศึกษาในระดับชั้นปริญญาตรีใน มหาวิทยาลัยศรีปทุม มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ องค์กรฯ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ (เอแบค) และมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ผู้ฟังเกิดและเติบโตในจังหวัดต่างๆ ทั่วประเทศไทย ทุกคนพูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่และมีทักษะการใช้ภาษาไทยกลางได้ดีเนื่องจากเป็นภาษาที่ใช้ในการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยทุกแห่ง ทั้งผู้ออกเสียงและผู้ฟัง เป็นผู้ที่มีระดับการศึกษาเท่ากัน

4.3.3 ตัวแปรต่างๆ ที่กำหนดในการทดลองนี้

ตัวแปรต้น (independent variables) ในงานวิจัยนี้คือกลุ่มผู้ฟังดังรายละเอียดในข้อ 4.3.2 ผู้ฟังเหล่านี้ทำหน้าที่ประเมินทัศนคติของเสียงร่ำทั้ง 4 เสียง สำหรับทัศนคติซึ่งได้แก่ตัวแปรตาม (dependent variables) ที่ศึกษาในการทดลองครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 2 ตัวแปรย่อย คือ

4.3.3.1 การประเมินทัศนคติของเสียงรบกวนทั้ง 4 เสียง

แบ่งออก 8 ด้าน โดย 6 ด้านแรก เป็นการประเมินบุคลิกลักษณะ ได้แก่ ความน่าเชื่อถือ ความน่าคบหา ความจริงใจ ความรับผิดชอบ ความสุภาพ ความมีระเบียบ ส่วนการประเมินทัศนคติอีก 2 ด้าน เป็นการประเมินความรู้สึก ได้แก่ ความชอบ และความน่ารำคาญ

4.3.3.2 สถานการณ์ 4 สถานการณ์

แบ่งเป็นสถานการณ์ที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ (Formal/Informal) และในแต่ละสถานการณ์ ยังมีลักษณะของเนื้อหาแฝงด้วยอยู่ด้วย ว่าผู้พูดกำลังกล่าวในสิ่งที่มีสาระ หรือไม่มีสาระ (Academic/Non-Academic) ดังรายละเอียดต่อไปนี้

สถานการณ์ที่ 1: ผู้ออกเสียงกำลังกล่าวปาฐกถาในหอประชุมใหญ่ต่อหน้าคนฟังหลายพันคน เรื่องที่พูดเป็นเรื่องเกี่ยวกับอาเซียน (สถานการณ์เป็นทางการ ในเนื้อหา มีสาระ หรือ Formal + Academic หรือเรียกโดยย่อว่า F+A)

สถานการณ์ที่ 2: ผู้ออกเสียงได้รับเชิญให้เป็นประธานในพิธีมงคลสมรส และกำลังกล่าวอวยพรให้คู่สมรสในงานเลี้ยงถือกลองมงคลสมรส ต่อหน้าคนฟังหลายร้อย (สถานการณ์เป็นทางการ + เนื้อหาไม่มีสาระหรือ Formal + Non-Academic หรือเรียกโดยย่อว่า F+NA)

สถานการณ์ที่ 3: ผู้ออกเสียงกำลังติวสอบให้เพื่อนสนิทฟัง ในวิชาประวัติศาสตร์ เป็นการติวที่บ้านของผู้ออกเสียง (สถานการณ์ไม่เป็นทางการ + เนื้อหาไม่มีสาระหรือ Informal + Academic หรือเรียกโดยย่อว่า IF+A)

สถานการณ์ที่ 4: ผู้ออกเสียงคุยกับเพื่อนสนิทถึงเรื่องตุ๊กตาลูกเทพ เป็นการสังสรรค์พูดคุยกันแบบสบายๆ ที่บ้าน (สถานการณ์ไม่เป็นทางการ + เนื้อหาไม่มีสาระหรือ Informal + Non-Academic หรือเรียกโดยย่อว่า IF+NA)

เนื่องจากการทดลองที่ 2 ประกอบด้วยตัวแปรตามซึ่งมีความหลากหลาย ดังแสดงข้างต้น การประกอบกันของตัวแปรเหล่านี้ จึงก่อให้เกิดบริบทที่มีจำนวนมากถึง 384 บริบท (4 สถานการณ์ x 4 เสียงรบกวน x 8 ทัศนคติ x 3 กลุ่มคนฟัง)

4.3.4 วิธีการเก็บข้อมูล

4.3.4.1 เครื่องมือและสถานที่ในการบันทึกเสียง

ผู้วิจัยใช้เครื่องบันทึกเสียง Sony Sound Forge 8 ในการอัดเสียงและตัดต่อเสียง ผู้ออกเสียงได้มาทำการบันทึกเสียงที่ละคนที่ห้องบันทึกเสียงของคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์รังสิต ในกรณีที่ผู้ฟังอยู่ต่างจังหวัด ผู้ช่วยวิจัยจะดำเนินการในห้องเรียนของมหาวิทยาลัยต่างๆ

4.3.4.2 การจัดเตรียมข้อมูลเสียงรบกวน

ผู้วิจัยใช้เสียงบริเวณกลางของการออกเสียง และให้เสียงพูดนั้นใช้เวลาประมาณ 30 วินาที เมื่อปรับระยะเวลาเสียงรบกวนให้มีระยะเวลาเท่ากันเสร็จสิ้น เสียงพูดแต่ละ

ถ้อยความมีระยะเวลาห่างกันประมาณ 10 วินาทีเพื่อให้ผู้ฟังมีเวลาตัดสินใจในการเลือกคำตอบ เสียงรบกวนทั้งหมดจะถูกจัดเรียงแบบสุ่ม ใช้เวลาฟังประมาณ 10 นาที

4.3.4.3 การจัดเตรียมแบบฟอร์มประเมินการฟังเสียงพูด

แบบฟอร์มประเมินการฟังเสียงพูด ประกอบด้วยสถานการณ์ทั้งหมด 16 สถานการณ์ ในแต่ละสถานการณ์ ผู้ฟังประเมินทัศนคติ 8 ทั้งด้านตั้งที่ได้กล่าวไปแล้ว โดยมีช่องให้กากบาท 5 ช่อง ตั้งแต่ระดับ 1 (ไม่แน่ใจอย่างยิ่ง) จนถึงระดับ 5 (แน่ใจอย่างยิ่ง) ผู้วิจัยนำผลการประเมินเสียงรบกวนมาคำนวณหาค่าสถิติ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่า Parametric (One-Way Anova) และ Non-Parametric ในการประมวลผลที่ได้โดยใช้โปรแกรม IBM SPSS Statistics 24

4.4 ผลการทดลองครั้งที่ 2

ในข้อนี้ผู้วิจัยจะนำเสนอตารางผลการศึกษาที่เรียงไปตามผลการประเมินในแต่ละเสียงรบกวน ซึ่งประกอบด้วยชาย 2 เสียง (เสียงรบกวน M1 และ M2) ชายตัดเสียงเป็นเกย์ 1 เสียง (เสียงรบกวน M2tG1) และเกย์ 1 เสียง (เสียงรบกวน G2) โดยเริ่มจากเสียงของ M1, M2, M2tG1 และ G2 ตามลำดับ

4.4.1 ผลการศึกษาการประเมินเสียงรบกวน M1

ตารางที่ 2 ซึ่งจะแสดงต่อไปนี้เป็นค่าคะแนนเฉลี่ยที่ผู้ฟังแต่ละกลุ่มประเมินให้เสียง M1 ในแต่ละบริบท คะแนนเต็มเท่ากับ 5 คะแนนซึ่งมาจาก 1 “ไม่เลย” 2 “ไม่ค่อย” 3 “ปานกลาง” 4 “ค่อนข้าง” และ 5 “มาก”

ตารางที่ 2 แสดงคะแนนการประเมินเสียง M1 โดยผู้ฟังสามกลุ่ม ทั้ง 4 สถานการณ์

ความน่าเชื่อถือ											
F+A			F+NA			IF+A			IF+NA		
ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD
ช	3.77	0.70	ช	3.01	0.94	ช	3.26	0.88	ช	2.94	0.96
ญ	3.77	0.80	ญ	2.95	0.96	ญ	3.39	0.94	ญ	3.08	0.96
ก	3.92	0.69	ก	3.17	0.97	ก	3.25	0.91	ก	2.97	0.94
รวม	3.79	0.76	รวม	3.00	0.95	รวม	3.33	0.91	รวม	3.02	0.96
ความชอบ											
F+A			F+NA			IF+A			IF+NA		
ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD
ช	3.53	0.84	ช	3.09	0.88	ช	2.71	0.93	ช	2.97	0.96
ญ	3.68	0.81	ญ	2.75	0.89	ญ	3.10	0.99	ญ	3.18	0.95
ก	3.52	0.83	ก	3.00	1.00	ก	3.21	1.08	ก	3.36	0.82
รวม	3.62	0.82	รวม	2.88	0.91	รวม	3.00	1.00	รวม	3.15	0.94

ความน่าคบหา											
F+A			F+NA			IF+A			IF+NA		
ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD
ช	3.57	0.77	ช	3.05	0.68	ช	2.99	0.80	ช	2.95	0.82
ญ	3.57	0.73	ญ	2.90	0.79	ญ	3.22	0.74	ญ	3.18	0.84
ก	3.44	0.70	ก	3.06	0.89	ก	3.06	0.79	ก	3.28	0.85
รวม	3.55	0.73	รวม	2.97	0.77	รวม	3.12	0.77	รวม	3.12	0.84
ความจริงใจ											
F+A			F+NA			IF+A			IF+NA		
ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD
ช	3.45	0.72	ช	3.05	0.97	ช	3.02	0.84	ช	3.04	0.80
ญ	3.60	0.83	ญ	2.88	0.89	ญ	3.20	0.78	ญ	3.08	0.84
ก	3.47	0.77	ก	3.14	1.02	ก	3.14	0.83	ก	3.00	0.96
รวม	3.54	0.79	รวม	2.97	0.94	รวม	3.14	0.81	รวม	3.06	0.84
ความรับผิดชอบ											
F+A			F+NA			IF+A			IF+NA		
ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD
ช	3.55	0.88	ช	3.00	0.76	ช	3.13	0.85	ช	2.96	0.75
ญ	3.58	0.82	ญ	2.83	0.84	ญ	3.27	0.86	ญ	2.90	0.79
ก	3.50	0.74	ก	3.06	0.89	ก	3.06	0.89	ก	2.86	0.93
รวม	3.56	0.83	รวม	2.91	0.83	รวม	3.20	0.86	รวม	2.92	0.80
ความสุภาพเรียบร้อย											
F+A			F+NA			IF+A			IF+NA		
ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD
ช	3.62	0.84	ช	3.24	0.90	ช	3.26	0.89	ช	3.07	0.74
ญ	3.55	0.93	ญ	3.10	0.89	ญ	3.44	0.70	ญ	3.05	0.86
ก	3.44	0.77	ก	3.31	0.82	ก	3.19	0.89	ก	3.06	0.92
รวม	3.56	0.88	รวม	3.17	0.89	รวม	3.35	0.80	รวม	3.06	0.83

ความมีระเบียบ											
F+A			F+NA			IF+A			IF+NA		
ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD
ช	3.55	0.86	ช	3.02	0.79	ช	3.12	0.84	ช	2.87	0.76
ญ	3.34	0.96	ญ	2.84	0.84	ญ	3.33	0.76	ญ	2.88	0.80
ก	3.56	0.77	ก	3.06	0.75	ก	3.00	0.79	ก	2.86	0.97
รวม	3.44	0.91	รวม	2.93	0.82	รวม	3.22	0.80	รวม	2.87	0.81

ความน่ารำคาญ											
F+A			F+NA			IF+A			IF+NA		
ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD
ช	1.97	0.77	ช	2.35	0.93	ช	2.51	1.07	ช	2.34	0.86
ญ	1.68	0.80	ญ	2.32	0.98	ญ	1.99	0.90	ญ	2.01	0.86
ก	1.73	0.91	ก	2.06	0.86	ก	2.33	1.27	ก	2.12	0.96
รวม	1.77	0.82	รวม	2.30	0.95	รวม	2.18	1.03	รวม	2.11	0.88

จากตารางข้างต้น ผู้ฟังส่วนใหญ่ให้คะแนนในระดับ 3/5 ขึ้นไป ตารางข้างต้นแสดงให้เห็นว่ากลุ่มชาย ประเมินทัศนคติเป็นเชิงบวกน้อยกว่ากลุ่มเกย์และหญิง โดยกลุ่มชายมีคะแนนบวกสูงสุดเพียง 6 บริบท ในขณะที่กลุ่มเกย์ และกลุ่มหญิง มีความเห็นเชิงบวก 11 และ 13 บริบทตามลำดับ นอกจากนี้ กลุ่มชายยังให้คะแนนสูงสุดทุกสถานการณ์สำหรับทัศนคติ “ความน่ารำคาญ” ซึ่งเป็นทัศนคติเชิงลบ จึงสรุปได้ว่า กลุ่มชายให้คะแนนเชิงบวกในภาพรวมน้อยกว่าผู้ฟังกลุ่มอื่น ส่วนผลจากการคำนวณทางสถิติบ่งชี้ว่า มีทัศนคติที่มาจาก 5 บริบท ที่ผู้ฟังต่างกลุ่มประเมินต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < 0.05$ ได้แก่ ความชอบ ในสองสถานการณ์ ระหว่าง F+NA ($f = 3.59, p = 0.03$) กับ IF+A ($f = 4.46, p = 0.01$) โดยกลุ่มผู้ฟังชายชอบเสียงของ M1 ต่างออกไปจากกลุ่มหญิงและกลุ่มเกย์ ในด้านความมีระเบียบ ผลทางสถิติชี้ว่าผู้ฟังทั้งสามกลุ่มให้คะแนนประเมินต่างกัน ($f = 3.45, p = 0.01$) สำหรับด้านความน่ารำคาญ กลุ่มผู้ฟังชายกับหญิงให้คะแนนประเมินต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในสถานการณ์ที่ต่างกันสองสถานการณ์ คือ IF+A ($\text{chi-square} = 11.336, p = 0.003$) กับ IF+NA ($f = 3.35, p = 0.04$)

4.4.2 ผลการศึกษาการประเมินเสียงเร้า M2

ผลการศึกษาการประเมินเสียง M2 โดยผู้ฟัง 3 กลุ่ม มีรายละเอียดดังแสดงในตารางต่อไป

ตารางที่ 3 แสดงคะแนนการประเมินเสียง M2 โดยผู้ฟังสามกลุ่ม ทั้ง 4 สถานการณ์

ความน่าเชื่อถือ											
F+A			F+NA			IF+A			IF+NA		
ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD
ช	2.77	0.80	ช	2.87	0.98	ช	3.10	0.93	ช	3.00	1.02
ญ	2.58	0.73	ญ	3.12	0.91	ญ	2.97	1.01	ญ	3.14	1.02
ก	2.72	0.78	ก	3.08	1.13	ก	3.06	1.22	ก	3.14	1.18
รวม	2.66	0.76	รวม	3.03	0.97	รวม	3.02	1.01	รวม	3.09	1.04
ความชอบ											
F+A			F+NA			IF+A			IF+NA		
ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD
ช	2.46	0.82	ช	2.35	0.93	ช	2.84	0.96	ช	2.81	1.03
ญ	2.24	0.73	ญ	2.51	0.93	ญ	2.62	0.98	ญ	2.63	1.01
ก	2.52	0.80	ก	2.52	0.91	ก	2.67	1.02	ก	2.79	1.02
รวม	2.34	0.77	รวม	2.47	0.93	รวม	2.68	0.98	รวม	2.70	1.02
ความน่าคบหา											
F+A			F+NA			IF+A			IF+NA		
ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD
ช	2.80	0.71	ช	2.75	0.96	ช	3.20	0.86	ช	2.79	0.96
ญ	2.64	0.67	ญ	3.06	0.77	ญ	3.08	0.93	ญ	2.92	0.93
ก	2.75	0.69	ก	2.97	1.00	ก	2.67	0.79	ก	2.69	1.04
รวม	2.70	0.68	รวม	2.95	0.87	รวม	3.06	0.91	รวม	2.85	0.95
ความจริงใจ											
F+A			F+NA			IF+A			IF+NA		
ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD
ช	3.02	0.78	ช	3.26	0.89	ช	3.42	0.95	ช	3.19	0.98
ญ	2.74	0.68	ญ	3.48	0.88	ญ	3.28	0.92	ญ	3.14	0.91
ก	3.03	0.88	ก	3.28	0.91	ก	2.97	0.88	ก	2.89	0.98
รวม	2.87	0.75	รวม	3.38	0.89	รวม	3.28	0.93	รวม	3.12	0.94

ความรับผิดชอบ											
F+A			F+NA			IF+A			IF+NA		
ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD
ช	2.98	0.98	ช	2.72	0.77	ช	3.21	0.92	ช	2.92	0.87
ญ	2.74	0.77	ญ	2.99	0.74	ญ	3.10	0.90	ญ	2.96	0.79
ก	2.89	1.05	ก	2.67	0.93	ก	2.83	0.94	ก	2.86	0.87
รวม	2.84	0.88	รวม	2.86	0.79	รวม	3.10	0.91	รวม	2.93	0.82
ความสุภาพเรียบร้อย											
F+A			F+NA			IF+A			IF+NA		
ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD
ช	2.98	0.92	ช	2.46	0.84	ช	2.56	0.81	ช	2.71	0.90
ญ	2.71	0.85	ญ	2.65	0.89	ญ	2.42	0.84	ญ	2.60	0.82
ก	2.75	1.18	ก	2.33	0.86	ก	2.39	0.90	ก	2.50	0.78
รวม	2.80	0.93	รวม	2.55	0.88	รวม	2.46	0.84	รวม	2.62	0.84
ความมีระเบียบ											
F+A			F+NA			IF+A			IF+NA		
ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD
ช	2.91	0.98	ช	2.65	0.83	ช	2.73	0.84	ช	2.77	0.92
ญ	2.53	0.79	ญ	2.66	0.80	ญ	2.55	0.83	ญ	2.56	0.88
ก	2.67	1.12	ก	2.39	0.80	ก	2.64	0.83	ก	2.69	0.86
รวม	2.67	0.92	รวม	2.62	0.81	รวม	2.62	0.84	รวม	2.65	0.89
ความน่ารำคาญ											
F+A			F+NA			IF+A			IF+NA		
ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD
ช	2.75	1.04	ช	2.99	1.10	ช	2.78	1.03	ช	2.57	1.01
ญ	2.77	0.99	ญ	2.59	1.02	ญ	2.51	1.05	ญ	2.37	1.02
ก	2.85	1.12	ก	2.79	1.14	ก	2.52	1.15	ก	2.45	0.94
รวม	2.77	1.02	รวม	2.72	1.07	รวม	2.58	1.06	รวม	2.44	1.01

จากตารางที่ 3 จะเห็นได้ว่าคะแนนเชิงบวกมีค่าลดลงกว่าคะแนนที่ M1 ได้รับ คะแนนส่วนใหญ่มีแนวโน้มดีขึ้นเมื่อความเป็นทางการลดลง ดังจะเห็นว่าคะแนนจากบุคลิกลักษณะด้าน “ความน่าเชื่อถือ” “ความน่าคบหา” “ความจริงใจ” และ “ความรับผิดชอบ” และ “ความชอบ” ล้วนมีคะแนนเพิ่มขึ้น ในขณะที่คะแนนจาก “ความสุภาพเรียบร้อย” ลดลงในสถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการ ส่วนคะแนนจากด้าน “ความมีระเบียบ” ไม่เห็นความแตกต่างที่ชัดเจน ด้าน “ความน่ารำคาญ” ที่เป็นทัศนคติเชิงลบ ได้รับคะแนนปานกลาง

ผลทางสถิติพบว่า ทัศนคติด้าน “ความน่ารำคาญ” ของผู้ฟังสามกลุ่มมีความแตกต่างกันในสถานการณ์ที่เป็นทางการ เนื้อหาไม่มีสาระ (F+NA) ($f = 4.95, p = 0.04$) และสำหรับสถานการณ์ที่เป็นทางการ เนื้อหาสาระ (F+A) (Scheffe, $p = 0.04$) ผู้ฟังกลุ่มชายให้คะแนนที่ต่างจากผู้ฟังกลุ่มหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งหมายความว่า ผู้ฟังกลุ่มชายรู้สึก “รำคาญ” เสียของ M2 มากกว่ากลุ่มผู้หญิงอย่างชัดเจน นอกจากนี้ ผู้ฟังกลุ่มชายและเกย์ ยังให้คะแนนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในด้าน “ความน่าคบหา” 2 สถานการณ์ IF+A ($f = 4.58, p = 0.01$) สถานการณ์ F+NA (Chi square = 8.122, $p = 0.017$) และ “ความจริงใจ” สถานการณ์ F+A ($f = 4.95, p = 0.01$) อีกด้วย สำหรับด้าน “ความมีระเบียบ” ในสถานการณ์ F+A (Chi-square = 9.419, $p = 0.009$) และ “ความรับผิดชอบ” ในสถานการณ์ F+NA (Chi-Square = 7.623, $p = 0.022$) ค่าไคสแควร์บ่งชี้ว่ากลุ่มคนฟังให้คะแนนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ไม่สามารถบ่งชี้ว่ากลุ่มใดแตกต่างกันบ้าง

4.4.3 ผลการศึกษาการประเมินเสียง M2tG1

ผลการประเมินเสียง M2tG1 ซึ่งก็คือเสียงของคนเดียวกับ M2 แต่ได้ตัดเสียงเป็นเกย์ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4 แสดงคะแนนการประเมินเสียง M2tG1 โดยผู้ฟังสามกลุ่ม ทั้ง 4 สถานการณ์

ความน่าเชื่อถือ											
F+A			F+NA			IF+A			IF+NA		
ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD
ช	3.13	0.89	ช	2.81	1.12	ช	2.81	0.93	ช	2.46	1.04
ญ	2.91	0.97	ญ	2.62	1.12	ญ	2.84	1.05	ญ	2.55	0.98
ก	2.69	0.71	ก	2.31	0.95	ก	2.83	1.08	ก	2.44	1.05
รวม	2.95	0.92	รวม	2.64	1.01	รวม	2.83	1.01	รวม	2.51	1.00

ความชอบ											
F+A			F+NA			IF+A			IF+NA		
ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD
ช	2.68	0.92	ช	2.96	1.26	ช	2.66	0.97	ช	2.41	1.18
ญ	2.55	1.01	ญ	2.69	1.25	ญ	2.52	0.95	ญ	2.52	1.18
ก	2.64	0.93	ก	2.24	1.06	ก	2.67	1.22	ก	2.48	1.03
รวม	2.60	0.97	รวม	2.70	1.24	รวม	2.58	0.99	รวม	2.49	1.16
ความน่าคบหา											
F+A			F+NA			IF+A			IF+NA		
ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD
ช	3.06	0.90	ช	3.10	1.18	ช	3.07	0.92	ช	2.64	0.97
ญ	2.84	0.91	ญ	2.97	1.15	ญ	2.89	0.92	ญ	2.75	1.02
ก	2.69	0.67	ก	2.72	0.94	ก	2.89	1.14	ก	2.42	0.97
รวม	2.89	0.88	รวม	2.98	1.14	รวม	2.95	0.95	รวม	2.67	1.00
ความจริงใจ											
F+A			F+NA			IF+A			IF+NA		
ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD
ช	3.04	0.96	ช	3.53	1.24	ช	3.21	0.88	ช	2.86	1.08
ญ	2.92	0.92	ญ	3.34	1.26	ญ	3.18	0.96	ญ	2.76	1.04
ก	2.86	0.90	ก	2.75	1.08	ก	2.89	0.98	ก	2.53	1.08
รวม	2.95	0.94	รวม	3.32	1.25	รวม	3.15	0.94	รวม	2.76	1.06
ความรับผิดชอบ											
F+A			F+NA			IF+A			IF+NA		
ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD
ช	3.18	0.77	ช	2.86	0.87	ช	3.15	0.91	ช	2.72	0.85
ญ	3.06	0.87	ญ	2.77	0.91	ญ	2.94	0.88	ญ	2.56	0.82
ก	2.89	0.79	ก	2.42	0.94	ก	2.94	0.98	ก	2.50	1.00
รวม	3.08	0.83	รวม	2.75	0.91	รวม	3.01	0.91	รวม	2.60	0.86

ความสุภาพเรียบร้อย											
F+A			F+NA			IF+A			IF+NA		
ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD
ช	3.54	0.95	ช	2.39	0.91	ช	2.70	0.83	ช	2.48	0.83
ญ	3.39	0.92	ญ	2.40	0.88	ญ	2.42	0.83	ญ	2.32	0.89
ก	3.25	0.94	ก	2.14	0.93	ก	2.39	0.96	ก	2.53	1.16
รวม	3.42	0.93	รวม	2.36	0.90	รวม	2.50	0.86	รวม	2.40	0.91
ความมีระเบียบ											
F+A			F+NA			IF+A			IF+NA		
ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD
ช	3.40	0.76	ช	2.49	0.90	ช	2.87	0.74	ช	2.51	0.83
ญ	3.14	0.94	ญ	2.40	0.83	ญ	2.52	0.83	ญ	2.37	0.88
ก	3.11	0.82	ก	2.17	1.06	ก	2.61	0.93	ก	2.44	0.94
รวม	3.22	0.88	รวม	2.40	0.89	รวม	2.64	0.83	รวม	2.42	0.87
ความน่ารำคาญ											
F+A			F+NA			IF+A			IF+NA		
ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD
ช	2.88	1.18	ช	2.01	1.36	ช	2.69	1.03	ช	3.25	1.30
ญ	2.71	1.19	ญ	2.75	1.24	ญ	2.60	1.03	ญ	2.77	1.18
ก	2.88	1.05	ก	3.03	1.45	ก	2.45	1.18	ก	2.85	1.20
รวม	2.78	1.17	รวม	2.83	1.30	รวม	2.61	1.05	รวม	2.91	1.23

จากผลการศึกษาจากตารางข้างต้น ผู้ฟังทั้งหมดไม่ได้ประเมินบุคลิกด้านต่างๆ ต่อเสียง M2tG1 น้อยลงเมื่อเทียบกับเสียง M2 เนื่องจากคะแนนที่ได้รับส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง (2.5/5) และคะแนนจะลดลงในสถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการ และเนื้อหาไม่มีสาระ (IF+NA) ผู้ฟังกลุ่มชายให้คะแนนในบริบทเชิงบวกสูงสุดถึง 21 บริบทด้วยกันจาก 28 บริบท ผู้ฟังกลุ่มหญิงให้คะแนนบุคลิกลักษณะและทัศนคติในเชิงบวก 5 บริบท ส่วนผู้ฟังกลุ่มเกย์ให้คะแนนเชิงบวกเพียง 2 บริบทเท่านั้น และเป็นที่น่าสนใจว่า ในการให้คะแนนทัศนคติด้าน “ความน่ารำคาญ” ผู้ฟังกลุ่มชายให้คะแนนความรำคาญสูงสุดถึง 3 ใน 4 บริบท ซึ่งหมายความว่า ผู้ฟังกลุ่มชายยอมรับในเสียงเกย์ของ M2tG1 แต่ในขณะเดียวกันก็รำคาญมากกว่าผู้ฟังอีกสองกลุ่ม

สำหรับผลการทดสอบทางสถิติ พบว่า การให้คะแนนของผู้ฟังมีความแตกต่างกัน 7 บริบทดังนี้ ความน่าเชื่อถือในสถานการณ์ F+A ($f = 3.19, p = 0.04$) ความชอบในสถานการณ์ F+NA ($f = 3.77, p = 0.02$) ความจริงใจในสถานการณ์ F+NA ($f = 5.10, p = 0.01$) ความรับผิดชอบในสถานการณ์ F+NA (Scheffe, $p = 0.05$) ความสุภาพในสถานการณ์ IF+A ($f = 3.38, p = 0.04$) ความมีระเบียบในสถานการณ์ IF+A (Chi-Square = 10.067, $p = 0.007$) และความน่ารำคาญในสถานการณ์ IF+NA ($f = 3.61, p = 0.03$) ซึ่ง 6 ใน 7 บริบทนี้ บ่งชี้ว่า ผู้ฟังกลุ่มชายให้คะแนนแตกต่างจากผู้ฟังกลุ่มเกย์ ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มชายให้คะแนนในบริบทต่างๆ สูงกว่ากลุ่มอื่นเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้น ผลการศึกษาจึงบ่งชี้ว่า กลุ่มเกย์มีทัศนคติในเชิงบวกที่น้อยกว่ากลุ่มชายซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ว่า กลุ่มเกย์จะมีทัศนคติที่เป็นไปในเชิงบวกต่อเสียงเกย์มากกว่าผู้ฟังกลุ่มอื่นๆ

4.4.4 ผลการศึกษาการประเมินเสียง G2

ตารางที่ 5 แสดงคะแนนการประเมินเสียง G2 โดยผู้ฟังสามกลุ่ม ทั้ง 4 สถานการณ์

ความน่าเชื่อถือ											
F+A			F+NA			IF+A			IF+NA		
ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD
ช	2.09	0.77	ช	2.92	0.85	ช	2.92	0.82	ช	2.80	1.03
ญ	3.22	0.83	ญ	2.79	0.90	ญ	3.03	0.95	ญ	2.92	1.01
ก	2.97	0.70	ก	2.83	0.91	ก	2.69	1.04	ก	2.67	0.96
รวม	3.11	0.80	รวม	2.83	0.88	รวม	2.95	0.93	รวม	2.85	1.01
ความชอบ											
F+A			F+NA			IF+A			IF+NA		
ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD
ช	2.66	0.82	ช	2.54	0.86	ช	2.79	0.82	ช	2.72	1.01
ญ	2.90	0.80	ญ	2.68	0.87	ญ	2.60	0.96	ญ	2.80	0.97
ก	2.55	0.71	ก	2.61	0.62	ก	2.55	0.87	ก	2.70	0.77
รวม	2.79	0.80	รวม	2.63	0.84	รวม	2.64	0.91	รวม	2.76	0.95

ความน่าคบหา											
F+A			F+NA			IF+A			IF+NA		
ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD
ช	3.00	0.76	ช	3.01	0.99	ช	2.95	0.78	ช	2.89	0.98
ญ	3.03	0.70	ญ	3.06	0.86	ญ	2.97	0.81	ญ	3.09	0.83
ก	2.94	0.75	ก	2.97	0.94	ก	2.67	0.96	ก	2.67	0.79
รวม	3.01	0.72	รวม	3.03	0.91	รวม	2.92	0.82	รวม	2.97	0.89
ความจริงใจ											
F+A			F+NA			IF+A			IF+NA		
ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD
ช	3.10	0.75	ช	3.33	1.05	ช	3.13	0.77	ช	3.18	0.89
ญ	2.96	0.70	ญ	3.23	1.01	ญ	3.01	0.82	ญ	3.13	0.86
ก	2.86	0.87	ก	3.06	0.92	ก	2.72	0.85	ก	2.92	0.69
รวม	2.99	0.75	รวม	3.24	1.01	รวม	3.01	0.82	รวม	3.12	0.85
ความรับผิดชอบ											
F+A			F+NA			IF+A			IF+NA		
ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD
ช	2.98	0.74	ช	2.76	0.72	ช	2.95	0.81	ช	2.96	0.83
ญ	3.03	0.76	ญ	2.72	0.73	ญ	2.85	0.87	ญ	3.00	0.84
ก	2.94	0.75	ก	2.75	0.77	ก	2.66	0.94	ก	2.81	0.92
รวม	3.00	0.75	รวม	2.74	0.73	รวม	2.86	0.86	รวม	2.96	0.85
ความสุภาพเรียบร้อย											
F+A			F+NA			IF+A			IF+NA		
ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD
ช	3.38	0.81	ช	2.74	1.07	ช	3.12	0.77	ช	3.02	0.87
ญ	3.27	0.76	ญ	2.62	0.77	ญ	2.94	0.85	ญ	2.94	0.93
ก	3.33	0.86	ก	2.64	0.90	ก	2.81	0.86	ก	2.86	0.87
รวม	3.31	0.79	รวม	2.66	0.89	รวม	2.98	0.83	รวม	2.95	0.90

ความมีระเบียบ											
F+A			F+NA			IF+A			IF+NA		
ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD
ช	3.08	0.75	ช	2.68	0.89	ช	2.92	0.82	ช	2.93	0.77
ญ	3.15	0.76	ญ	2.57	0.81	ญ	2.74	0.81	ญ	2.97	0.92
ก	3.08	0.73	ก	2.61	0.96	ก	2.53	0.94	ก	2.67	0.83
รวม	3.12	0.75	รวม	2.61	0.86	รวม	2.77	0.84	รวม	2.92	0.87
ความน่ารำคาญ											
F+A			F+NA			IF+A			IF+NA		
ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	ผู้ฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD
ช	2.57	0.85	ช	2.74	1.06	ช	2.62	0.99	ช	2.40	0.95
ญ	2.17	0.84	ญ	2.49	0.93	ญ	2.72	1.01	ญ	2.25	0.89
ก	2.45	0.91	ก	2.33	1.02	ก	2.70	1.16	ก	2.48	0.94
รวม	2.32	0.87	รวม	2.54	0.98	รวม	2.69	1.12	รวม	2.32	0.92

จากตารางที่ 5 ผู้ฟังกลุ่มชายจะให้คะแนนทัศนคติสูงสุดถึง 16 บริบท รองลงมาเป็นกลุ่มผู้ฟังเพศหญิงซึ่งให้คะแนนสูงสุด 18 บริบท กลุ่มเกย์ให้คะแนนสูงสุดเพียงบริบทเดียว การให้คะแนนจึงสะท้อนให้เห็นว่าผู้ฟังกลุ่มชายมีทัศนคติในเชิงบวกที่สูงกว่ากลุ่มผู้ฟังเพศหญิงและเกย์ และถึงแม้ว่าผู้ฟังกลุ่มชายจะให้คะแนนความรำคาญสูงสุดถึง 2 สถานการณ์ แต่ค่าคะแนนดังกล่าวอยู่ที่ 2.57 และ 2.74 ซึ่งถือว่าอยู่ในระดับปานกลาง แสดงว่าคนฟังทั้งสามกลุ่มไม่ได้รู้สึกรำคาญมากเท่าใด สำหรับผลค่านวนค่าสถิติ พบความแตกต่างของการประเมินระหว่างผู้ฟัง 3 กลุ่มที่มีนัยสำคัญทางสถิติ 4 สถานการณ์ ได้แก่ ความชอบ (สถานการณ์ F+A $f = 3.95$, $p = 0.02$) ความน่าคบหา (สถานการณ์ IF+NA $f = 3.83$, $p = 0.02$) ความจริงใจ (สถานการณ์ IF+A $f = 3.22$, $p = 0.04$) และความน่ารำคาญ (สถานการณ์ F+A $f = 5.79$, $p = 0.00$)

หากเปรียบเทียบคะแนนที่เสียงร่ำทั้ง 4 เสียงได้รับ สิ่งที่ค่อนข้างชัดเจนคือ ผู้ฟังทุกกลุ่มมีทัศนคติที่ดีต่อเสียง M1 มากที่สุดในทุกบุคลิกลักษณะ นอกจากนี้ ความรู้สึก “ชอบ” และ “รำคาญ” มีความสัมพันธ์แบบผกผันอย่างชัดเจน กล่าวคือ ผู้ฟังทั้งหมดรู้สึกชอบเสียงนี้ และเมื่อมีความชอบก็ย่อมจะไม่รำคาญเสียงนี้ ซึ่งผลคะแนนให้ค่าที่เป็นไปตามปรกติ คือคะแนนความชอบมีค่าเฉลี่ยสูงและมีจำนวนผู้ให้คะแนนในเชิงบวกสูงสุด ส่วนคะแนนความน่ารำคาญ ได้รับค่าเฉลี่ยน้อยรวมทั้งมีผู้ตอบจำนวนมากที่ให้คะแนนต่ำ สำหรับเสียงร่ำอีก 3 เสียงนั้น คะแนนการประเมินบุคลิกลักษณะแต่ละด้านที่เสียงร่ำที่แต่ละเสียงได้รับนั้น จะมีค่าสูงหรือต่ำขึ้นอยู่กับบริบท จนแทบไม่สามารถนำ

มาเทียบกันได้ว่าเสียงเร้าเสียงใดเป็นที่ชื่นชอบมากกว่ากัน ยกตัวอย่างเช่น ในขณะที่เสียงเร้า M1 ได้รับคะแนนความน่าเชื่อถือและความจริงใจในระดับ “ค่อนข้างมาก” ในเกือบทุกสถานการณ์ แต่คะแนนความสุภาพและความมีระเบียบ กลับได้รับคะแนนในระดับ “ไม่ค่อยเท่าไร” สรุปได้ว่า ปัจจัยทั้งหมดที่ได้ควบคุมไว้ในงานวิจัยนี้ อันได้แก่ เพศของกลุ่มผู้ฟัง ประเภทของบุคลิกลักษณะและทัศนคติ ประเภทของสถานการณ์ซึ่งแบ่งเป็น 2 ประเภทย่อย คือ ความเป็นทางการ/ไม่เป็นทางการ และเนื้อหาที่มีสาระ/ไม่มีสาระ ล้วนแล้วแต่มีผลต่อทัศนคติของผู้ฟังที่มีต่อเสียงที่ได้ยินทั้งสิ้น

5. สรุปและอภิปรายผล

ผลการทดลองทั้ง 2 ครั้ง ผู้วิจัยได้ทราบคำตอบตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ดังนี้คือ (1) คนไทยกลุ่มวัยหนุ่มสาวสามารถแยกเสียงพูดของเกย์ออกจากเสียงพูดของผู้ชายหรือไม่ ผลการศึกษาจากทดลองที่ 1 ชี้ให้เห็นว่า กลุ่มผู้ฟังซึ่งเป็นตัวแทนของคนไทยกลุ่มวัยหนุ่มสาว สามารถแยกเสียงพูดของเกย์ออกจากเสียงพูดของผู้ชายได้ และ (2) ทัศนคติของคนไทยที่มีต่อเกย์ในบริบทที่แตกต่างกันจะมีลักษณะอย่างไรบ้าง มีทิศทางไปในเชิงบวกหรือลบมากน้อยเพียงใด ผลการศึกษาจากการทดลองที่ 2 ทำให้ทราบว่า ในภาพรวมกลุ่มผู้ฟังทั้งหมดมีทัศนคติที่ดีต่อเสียงของชายแท้และเกย์ เสียงของชายแท้เป็นเสียงที่ผู้ฟังให้ความชื่นชอบมากที่สุด แต่อย่างไรก็ตาม ทัศนคติในเชิงบวกและลบจะมีระดับต่างกันออกไปตามวัฒนธรรม (ความเป็นทางการ/ไม่เป็นทางการ) และเนื้อหาสาระที่พูด ซึ่งหมายความว่า เพศสภาพของเสียงที่ได้ยินมิได้เป็นเพียงปัจจัยเดียวที่จะก่อให้เกิดทัศนคติแง่ใดแง่หนึ่งต่อผู้ฟัง แต่การให้คุณค่าของคนๆ หนึ่งขึ้นอยู่กับปัจจัยแวดล้อมด้วย

ผลการทดลองครั้งที่ 1 เป็นไปตามสมมติฐานที่ว่าผู้ฟังสามารถระบุเสียงของเพศสภาพได้อย่างชัดเจน โดยคนฟังทั้งสามกลุ่มมิได้ประเมินต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้ ผู้ฟังส่วนใหญ่จะระบุเพศสภาพได้แม่นยำมากขึ้นในการสถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการ ด้านความมั่นใจในการระบุเสียง ความมั่นใจจะเพิ่มขึ้นเมื่อผู้ฟังตัดสินเพศสภาพของเสียงในสถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการ สมมติฐานข้อ 2 ที่ว่าผู้ฟังจะมีทัศนคติในเชิงบวกกับผู้ออกเสียงที่มีเพศสภาพเดียวกันสูงกว่าผู้ฟังกลุ่มที่มีสภาพต่างออกไปนั้น ผลการศึกษาไม่ได้เป็นไปตามสมมติฐาน กล่าวคือ ผู้ฟังกลุ่มชาย มิได้มีทัศนคติในเชิงบวกกับผู้ออกเสียงที่มีเพศสภาพเดียวกัน สูงกว่าผู้ฟังกลุ่มที่มีสภาพต่างออกไป ส่วนผู้ฟังกลุ่มเกย์กับกลุ่มหญิงนั้น จะมีความรู้สึกที่คล้ายๆ กัน คือ ชอบเสียง M1 ซึ่งเป็นเพศตรงข้ามกับตนมากที่สุด ส่วนเสียงเร้าอื่นๆ มีความรู้สึกเฉยๆ (เนื่องจากคะแนนที่ได้คือ “ปานกลาง” เป็นส่วนใหญ่) แต่มิได้มีความรำคาญในเสียงใดเป็นพิเศษ ส่วนสมมติฐานข้อ 3 ที่คาดว่าผู้ฟังกลุ่มเกย์และกลุ่มหญิงจะมีทัศนคติที่มีต่อทั้งเสียงเร้าไม่แตกต่างกันนั้น ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน เนื่องจากผู้ฟังกลุ่มเกย์และกลุ่มหญิง มีทัศนคติต่อเสียงชายและเกย์แตกต่างกัน แม้ว่าความแตกต่างระหว่างสองกลุ่มนี้ จะไม่เด่นชัดเท่าความแตกต่างของทัศนคติที่มีต่อเสียงเร้าระหว่างผู้ฟังกลุ่มเกย์และกลุ่มชาย กับผู้ฟังกลุ่มหญิงและกลุ่มชาย นอกจากนี้ ผลคำนวณทาง

สถิติยังชี้ชัดว่า ผลคะแนนการประเมินทัศนคติของผู้ฟังกลุ่มชายและกลุ่มเกย์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติถึง 8 บริบท ผลคะแนนการประเมินทัศนคติของผู้ฟังกลุ่มชายและกลุ่มหญิงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 8 บริบท ส่วนผลคะแนนการประเมินทัศนคติของผู้ฟังกลุ่มหญิงและกลุ่มเกย์ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเพียงบริบทเดียว

ผลการศึกษาสะท้อนให้เห็นมุมมองและทัศนคติที่คนวัยหนุ่มสาวมีต่อเสียงเกย์ ซึ่งในที่นี้ผู้วิจัยขอเน้นย้ำว่า ทัศนคติของคนวัยหนุ่มสาวที่มีต่อเสียงเกย์ เป็นคนละเรื่องกับทัศนคติของคนวัยหนุ่มสาวที่มีต่อภาพลักษณ์โดยทั่วไปของเกย์ (มิใช่เรื่องของเสียงเกย์) ซึ่งอาจจะสอดคล้องกันหรือมีความแตกต่างกันก็เป็นได้ ความแตกต่างของสองเรื่องนี้คือ เรื่องเสียงเกย์ซึ่งเป็นเป้าหมายหลักในการทำการวิจัยเรื่องนี้ เป็นการตัดปัจจัยด้านอื่นที่ส่งผลโดยตรงต่อมุมมองและทัศนคติของคนในสังคมที่มีต่อเกย์ ไม่ว่าจะเป็นด้านรูปร่างหน้าตา อุปนิสัยส่วนตัว บุคลิกท่าทาง การแต่งกาย หรือแม้แต่ด้านตัวภาษานอกเหนือจากเรื่องเสียง เช่น ด้านการใช้คำ จะเห็นได้ว่า ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยได้ควบคุมด้านการใช้คำ โดยจะไม่ให้ผู้ออกเสียงเปล่งคำลงท้ายระบุเพศ “ครับ” “ค่ะ” ออกมารวมทั้งควบคุมไม่ให้เนื้อหาที่จะพูดมีคำสรรพนามบ่งชี้เพศ เช่น “ผม” “หนู” หรือแม้แต่สรรพนามที่มีความเป็นกลางทางเพศอย่าง “เรา” ปัจจัยเหล่านี้เป็นสิ่งภายนอกที่คนทั่วไปไปมองเห็น สังเกต และสัมผัสได้ ซึ่งส่วนก่อให้เกิดความรู้สึกในแง่หนึ่งต่อคนที่มิปฏิสัมพันธ์ต่อกัน ในทางตรงข้าม งานวิจัยนี้ได้นำปัจจัยเหล่านี้เข้ามาปะปนในการทดสอบทัศนคติของคนฟังที่มีต่อเสียงที่พวกเขาได้ยิน ดังนั้น ผลการศึกษา จึงมาจากการได้ยินเสียงที่ปราศจากการขึ้นนำในเรื่องของเพศสภาพ แล้วเกิดมโนภาพในใจเกี่ยวกับเจ้าของเสียงนั้น ก่อให้เกิดความรู้สึกด้านต่างๆ ที่มีต่อเจ้าของเสียงเหล่านั้นในแง่มุมมองต่างๆ ดังนั้น ไม่ว่าจะคนในสังคมจะคิดอย่างไร รู้สึกอย่างไรต่อกลุ่มเพศที่สาม ผลการศึกษาในงานวิจัยนี้ไม่จำเป็นต้องสอดคล้องกับความรู้สึกนึกคิดของผู้คนที่มิต่อกลุ่มเพศที่สามดังกล่าว ข้อสรุปที่ได้จากผลการวิจัย สามารถนำมาอภิปรายได้เป็นข้อๆ ดังนี้

5.1 เกย์ไทยมีการใช้เสียงที่มีเอกลักษณ์โดดเด่น ต่างจากเสียงชายไทยโดยทั่วไป

ผลการศึกษาที่ได้จากการทดลองครั้งที่ 1 ว่าผู้ฟังทั้งสามกลุ่มสามารถแยกเสียงเกย์ออกจากเสียงชายแท้ได้อย่างชัดเจนในทั้งสถานการณ์ที่เป็นทางการ และสถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการ สะท้อนให้เห็นว่า เสียงของเกย์มีเอกลักษณ์เฉพาะที่ต่างจากเสียงชายแท้ ผลการศึกษาจึงสนับสนุนงานวิจัยของยุทธนา นันทิวรรณ (2547) อารีวรรณ เลิศธนะ (2548) และภาวดี สายสุวรรณ (Saisuwan, 2011, 2016) ที่วิเคราะห์ภาษาเกย์คนไทย และเสียงพูดอันเป็นเอกลักษณ์ของเกย์คนไทย แต่เนื่องจากงานวิจัยที่กล่าวมานี้มิได้ศึกษาเสียงพูดจากมุมมองของผู้ฟัง ดังนั้นงานวิจัยเรื่องนี้จึงเป็นการฉายภาพให้เห็นอีกด้านหนึ่งของการศึกษาเสียงพูด ซึ่งสอดคล้องกับงานทั้งหมดข้างต้นที่เสนอว่า เกย์/กะเทยคนไทยมีลักษณะภาษาที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะกลุ่ม

ดังที่กล่าวแล้วว่าในแวดวงการศึกษารื่องภาษาเกย์ของคนไทยนั้นยังจำกัดไปที่ด้านลักษณะภาษาและเสียงพูด แต่ยังไม่มียานใดที่ศึกษาด้านความสามารถในการระบุเสียงของผู้ฟัง

จึงไม่มีงานวิจัยเรื่องใดที่เกี่ยวข้องกับภาษาเกย์ของคนไทยที่จะสามารถนำมาอภิปรายเปรียบเทียบหรือเปรียบต่างกับงานเรื่องนี้ อย่างไรก็ตาม หากพิจารณางานวิจัยก่อนหน้าที่ทำคล้ายคลึงกันในต่างประเทศ จะเห็นได้ว่างานเรื่องนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของเสียงพูดของเกย์ในภาษาต่างประเทศที่คนฟังสามารถระบุเสียงได้ว่า เสียงที่ได้ยินนั้นเป็นผู้พูดที่มีเพศสภาพเป็นชายหรือเป็นเกย์ ไม่ว่าจะเป็นภาษาอังกฤษ (Gaudio, 1994; Pierrehumbert et al., 2004; Valentova & Havlicek, 2013; Carahaly, 2000; Munson et al., 2006) ภาษาจีนฮ่องกง (Hau, 2007) หรือภาษาเช็ก (Valentova & Havlicek, 2013)

5.2 ชายไทยทุกคนมีทางเลือกในการตัดสินใจว่าจะเปิดเผยตัวตนผ่านการใช้เสียงหรือไม่

เสียงพูด เป็นสิ่งที่ชายไทยสามารถปรับให้เข้ากับสถานการณ์ต่างๆ ตามกาลเทศะที่เหมาะสมได้ เห็นได้ชัดจากคนที่มีความสามารถอย่างเจ้าของเสียง M2 (ตัดเป็นเสียง M2tG1) M2 มีทางเลือกที่จะใช้เสียงเกย์หรือไม่ก็ได้ และในทางตรงข้าม เกย์ไทยก็อาจปรับให้เสียงของตนเองมีความเป็นกะเทยลดน้อยลงตามสถานการณ์ต่างๆ ที่ตนพิจารณาว่าเหมาะสมตามกาลเทศะ การปรับเป็นเสียงชายแท้ อาจเป็นทางหนึ่งในการปิดบังอำพรางตัวตน หรือเพื่อแสดงภูมิความรู้ก็เป็นได้ ดังเช่นในงานวิจัยของโพเดสวาและคณะ (Podesva et al., 2001) ที่แสดงผลการศึกษาจากเสียงของทนายคนหนึ่งซึ่งเป็นเกย์ ในการให้สัมภาษณ์ของทนายคนหนึ่งในวิทยุ เขาได้ปรับให้เสียงเข้ากับโหมดชายแท้ เพื่อให้เนื้อหาสาระที่เขากำลังกล่าวอยู่ดูมีความน่าเชื่อถือ

5.3 ทศนคติของคน ไม่ได้มาจากเรื่องเพศสภาพโดยตรง

แม้ว่าคนๆ เดียวกันจะปรับเสียงเป็นโหมดชายแท้ หรือเกย์ก็ตาม ผู้ฟังก็ยังคงให้คะแนนบุคลิกของคนๆ นั้นในระดับใกล้เคียงกันในทั้งสองโหมดอยู่ดี การที่เสียงของ M2 และ M2tG1 ได้รับความประเมินใกล้เคียงกัน สะท้อนว่าผู้ฟังมิได้ตัดสินการใช้เสียงของเขาที่บ่งชี้ความเป็นชายหรือความเป็นเกย์ไม่ว่า M2 จะตัดเสียงเป็นกะเทยอย่างไร ก็ได้ทำให้ผู้ฟังมองเขาในแง่ลบมากขึ้น นอกจากนี้ เมื่อเปรียบเทียบเสียงของ M2 ซึ่งเป็นเสียงชายแท้ กับเสียง M2tG1 และเสียง G2 จะเห็นว่าทั้งสามเสียงนี้ได้รับการประเมินไม่ได้แตกต่างกันมากนัก นั่นคือ ผู้ฟังส่วนใหญ่มีความเห็นไปในทางกลางๆ นอกจากนี้ในการประเมินความรู้สึกด้านความชอบและความรำคาญ กลุ่มคนฟังมิได้ชอบเสียงเกย์มากนัก แต่ก็มิได้รำคาญเสียงเกย์ จึงอาจกล่าวได้ว่า คนฟังในวัยหนุ่มสาวในปัจจุบันมีแนวโน้มที่จะยอมรับเสียงแบบเกย์หรือกะเทยได้มากขึ้นกว่าแต่ก่อน

สรุปได้ว่า เสียงชายแท้ยังคงเป็นเสียงที่สังคมเลือกให้เป็นเสียงมาตรฐานของเพศชายเป็นตัวแทนของ “ความปกติ” ในสังคมที่คนส่วนใหญ่ให้การยอมรับในทุกสถานการณ์และกาลเทศะ ข้อสรุปนี้สอดคล้องกับผลการประเมินทัศนคติของผู้ฟังกลุ่มชาย ที่มีแนวโน้มจะรำคาญเสียงเกย์มากกว่าผู้ฟังกลุ่มอื่นๆ อีกทั้งผู้ฟังกลุ่มชายยังเป็นกลุ่มที่มี “เกดาร์” หรือ “ความสามารถในการ

ตรวจจับเสียงเกย์” ได้ดีกว่าผู้ฟังกลุ่มอื่นๆ ซึ่งอาจสะท้อนได้ว่า พวกเขาไม่ต้องการถูกมองว่าเป็นเกย์ และต้องการจะทำตัวให้ผิดแผกไปจากกลุ่มเกย์ด้วยการใช้เสียงที่บ่งบอก “ความเป็นชาย” ในการสื่อสารกับคนในสังคม นอกจากนี้ ผลการศึกษายังพบว่า กลุ่มเกย์เองยังมีทัศนคติในเชิงบวกที่น้อยกว่ากลุ่มชาย นั่นแสดงว่า แม้แต่ชาวเกย์ด้วยกันก็ยังมีให้เห็นด้วย หรือยอมรับในเสียงเกย์มากกว่าการยอมรับเสียงของชายแท้ ผลการศึกษาในข้อนี้จึงชี้ให้เห็นว่าเสียงชายแท้ยังคงถือเป็นเสียงมาตรฐานของเพศชาย อย่างไรก็ตาม แม้ว่าคนวัยหนุ่มสาว ซึ่งถือเป็นคนรุ่นใหม่ ยังคงให้ความสำคัญกับเสียงของชายแท้ แต่ในปัจจุบันต้องถือว่าสังคมไทยให้การยอมรับสังคมกลุ่มเกย์อย่างมากเมื่อเทียบกับสังคมในประเทศอื่นๆ สอดคล้องกับความพยายามในการผลักดันนโยบายของรัฐบาลชุดปัจจุบัน (คสช.) ที่ต้องการให้สิทธิเสรีภาพและความคุ้มครองบุคคลผู้เป็นเพศที่สาม แม้ทุกวันนี้ ประเทศไทยยังคงเป็นประเทศที่ได้มีการสมรสของเพศเดียวกันอย่างถูกกฎหมาย แต่ขณะนี้รัฐบาลได้มีความคืบหน้าในการผลักดันสิทธิเสรีภาพ และการให้ความคุ้มครองแก่กลุ่มคนเพศที่สาม โดยเมื่อวันที่ 14 มีนาคม พ.ศ. 2558 ได้มีการประชุมของคณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาร่างรัฐธรรมนูญเป็นรายมาตรา ในการยกร่างฯ ได้มีการเติมคำว่า “เพศสภาพ” เข้ามาในร่างบัญญัติด้วย (กรุงเทพธุรกิจออนไลน์) ความเคลื่อนไหวจากภาครัฐในข้อนี้ก็ต้องถือได้ว่าเป็นอีกส่วนหนึ่งที่สะท้อนให้เห็นการยอมรับในเพศที่สามในสังคมไทยมากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง/References

- กมลวรรณ ชมวงษ์. (2546). *ทัศนคติทางภาษาของนักศึกษาไทย (หลักสูตรนานาชาติและหลักสูตรปกติ) ที่มีต่อการพูดภาษาอังกฤษในหมู่คนไทย* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- กรุงเทพธุรกิจออนไลน์. *รธน.ใหม่รับรองเพศสภาพเท่าเทียม*. สืบค้นเมื่อ 11 พฤษภาคม 2560 จาก <http://www.bangkokbiznews.com/news/detail/628781>
- กฤตยา อาชวนิจกุล. (2554). เพศวิถีที่กำลังเปลี่ยนแปลงไปในสังคมไทย. *วารสารประชากรและสังคม*, 15(1), 43-65.
- จรัญวิไล จรุงวิโรจน์, ม.ล. (2556). ทัศนคติของนิสิตระดับอุดมศึกษาต่อการใช้ภาษาของอาจารย์. *วารสารมนุษยศาสตร์*, 20, 167-188.
- จรัญวิไล จรุงวิโรจน์, ม.ล. และ Yang Lizhou. (2559). ทัศนคติต่อคนไทยและคนจีนของชาวจีนที่เรียนภาษาไทยและชาวไทยที่เรียนภาษาจีน: การศึกษาด้วยกลวิธีพรางเสียงคู่. *วารสารมนุษยศาสตร์ ฉบับบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง*, 4(2), 16-35.

- ชลิตาภรณ์ ส่งสัมพันธ์. (2551). *เพศวิถี: นิยามความหมายและพัฒนาการกรอบแนวคิด*. สืบค้นเมื่อ 1 เมษายน 2560 จาก <http://www.teenpath.net/data/event/40003/Teen01/content-001.html>
- นิต้าโพล. *สังคมไทยคิดอย่างไรกับเพศที่สาม*. สืบค้นเมื่อ 11 พฤษภาคม 2560 จาก <http://nidapoll.nida.ac.th/index.php?op=polls-detail&id=317>
- มุกสไปดี. (7 มีนาคม 2557). *กระเทยทำไมต้องทำเสียงแปลกๆ ที่ผู้หญิงไม่ใช่ผู้ชายยิ่งไม่ใช่ใหญ่* [เว็บบอร์ด]. จาก <http://pantip.com/topic/31747668>
- ยุทธนา นันทวัชรวิภา. (2547). *ภาษาเกย์: การศึกษาวิเคราะห์* (ปริญญาโทปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ศศิธร ธาตุเหล็ก. (2541). *ทัศนคติของคนในกรุงเทพมหานครที่มีต่อการพูดภาษาไทยปนภาษาอังกฤษ* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ศิริรัตน์ ชูพันธ์ อรรถพลพิพัฒน์. (2556). *ทัศนคติของคนกะเหรี่ยงที่มีต่อภาษากะเหรี่ยงและภาษาไทย*. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี*, 5(1), 113-135.
- สุพัทธา สมนึก. (2550). *กลวิธีการเรียนและทัศนคติที่มีต่อภาษาไทยของนักเรียนไทยมุสลิมระดับมัธยมศึกษาตอนต้น อำเภอเมือง จังหวัดยะลา* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- อารีวรรณ เลิศชนะ. (2548). *การแปรของเสียงวรรณยุกต์โทตามเพศของผู้พูดในภาษาไทยกรุงเทพฯ และทัศนคติของผู้ฟัง* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- Baker, C. (1992). *Attitudes and Language*. Avon: Multilingual Matters.
- Callier, P. (2011). Social meaning in prosodic variability. *University of Pennsylvania Working Papers in Linguistics*, 17(1), 39-50. Retrieved from <http://repository.upenn.edu/pwpl/vol17/iss1/6/>
- Carahaly, L. N. (2000). *Listener accuracy in identifying the sexual orientation of male and female speakers* (Master's thesis). The Ohio State University.
- Gardner, R. C., & Lambert, W. E. (1972). *Attitudes and motivation in second-language learning*. Essex, MA: Newbury House.
- Gaudio, R. P. (1994). Sounding gay: Pitch properties in the speech of gay and straight men. *American Speech*, 69(1), 30-57.
- Hau, Chi-Kuk. (2007). *A study on acoustic characteristics of Cantonese gay speech and perceived sexual orientation* (Master's thesis). The Chinese University of Hong Kong.

- Henton, C. (1989). Fact and fiction in the description of female and male pitch. *Language & Communication*, 9(4), 299-311.
- Henton, C., & Blandon, A. (1988). Creak as a socio phonetic marker. In L. Hyman, & N. L. Charles (Eds.), *Language, Speech, and Mind* (pp. 3-29). London: Routledge.
- Kajino, S. (2010). *Coexistence of contradictory meanings of a variable: Phrasal final lengthening in speech of a Japanese pop star Ayumi Hamasaki*. Paper presented at the New Ways of Analyzing Variation (NWAV) 39 Conference, University of Texas at San Antonio.
- Lakoff, R. (1975). *Language and Woman's Place*. New York, NY: Harper & Row.
- Lambert, W. E., Hodgson, R. C., Gardner, R. D., & Fillenbaum, S. (1960). Evaluational reaction to spoken language. *Journal of Abnormal and Social Psychology*, 60, 44-51.
- Levon, E. (2006). Hearing 'gay': Prosody, interpretation, and the affective judgments of men's speech. *American Speech*, 8, 56-78.
- _____. (2007). Sexuality in context: Variation and the sociolinguistic perception of identity. *Language in Society*, 36(4), 533-554.
- Linville, S. E. (1998). Acoustic correlates of perceived versus actual sexual orientation in men's speech. *Folia Phoniatica et Logopaedica*, 50(1), 35-48.
- Lowry, O. (2002). The stylistic variation of nuclear pattern in Belfast English. *Journal of the International Phonetic Association*, 32(1), 33-42.
- Mendoza-Denton, N. (1995). Pragmatic pauses: Silence and authority in the Anita Hill-Clarence Thomas hearings. In K. Hall, & M. Bucholtz (Eds.), *Gender Articulated: Language and the Culturally Constructed Self* (pp. 51-66). New York, NY: Routledge.
- Munson, B. (2007). The acoustic correlates of perceived masculinity, perceived femininity, and perceived sexual orientation. *Language and Speech*, 50(1), 125-142.
- Munson, B., Sarah, V. J., & Elizabeth C. M. (2006). The influence of perceived sexual orientation on fricative perception. *Journal of the Acoustical Society of America*, 119(4), 2427-2437.
- Ohala, J. J. (1984). An ethnological perspective on common cross-language utilization of of voice. *Phonetica*, 41, 1-16.

- Palikupt, D. (1983). *Central Thai and northeastern Thai: A linguistic and attitudinal study*. (Doctoral Dissertation). University of Texas at Austin.
- Piccolo, F. (2008). Perceived sexual orientation and attitudes towards sounding gay or straight. *University of Pennsylvania Working Papers in Linguistics*, 14(2), 130-138.
- Pierrehumbert, J. B., Bent, T., Munson, B., Bradlow, A. R., & Bailey, M. J. (2004). The influence of sexual orientation on vowel production. *Journal of the Acoustical Society of America*, 116(4), 1905-1908.
- Podesva, R. J., & Kajino, S. (2014). Sociophonetics, gender, and sexuality. In S. Ehrlich, M. Meyerhoff, & J. Holmes (Eds.), *The Handbook of Language, Gender, and Sexuality* (2nd ed.) (pp. 103-122). West Sussex: Wiley Blackwell.
- Podesva, R. J., Roberts, S. J., & Campbell-Kibler, K. (2001). *Sharing resources in the production of gay styles*. *Language and Sexuality Contesting Meaning in Theory and Practice* (pp.175-189). Santa Clara, CA: Stanford.
- Saisuwan, P. (2011). *Kathoey's and women's use of first-person reference terms in Thai* (Master's thesis). The University of Edinburgh.
- _____. (2016). *Male femininity in Thai among men who identify with non-normative male roles* (Doctoral dissertation). Queen Mary University of London.
- Smyth, R., Jacobs, G., & Rogers, H. (2003). Male voices and perceived sexual orientation: An experimental and theoretical approach. *Language in Society*, 32(3), 329-350.
- Thomas, E. R. (2011). *Sociophonetics: An introduction*. London: Palgrave Macmillan.
- Valentova, J. V., & Havlicek, J. (2013). *Perceived sexual orientation based on vocal and facial stimuli is linked to self-rated sexual orientation in Czech Men*. San Francisco, CA: PLOS One.
- Zimman, L. (2013). Hegemonic masculinity and the variability of gay-sounding speech: The perceived sexuality of transgender men. *Journal of Language and Sexuality*, 2(1), 1-39.